

DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN • AUGUSTUS 2016

Liahona

**Een eeuwig
perspectief op de rol
van de vrouw, p. 26**

Wat geloof hebben we
werkelijk betekent? p. 16

Hoe leidinggevenden
jongeren kunnen helpen
met lesgeven, p. 24

Succesverhalen: hoe wij
zelfredzaam geworden
zijn, pp. 36–41, 54

'Het is u gegeven te oordelen, zodat gij goed van kwaad kunt onderscheiden; en opdat gij het met volmaakte kennis zult weten, is de wijze van oordelen even duidelijk als het verschil tussen het daglicht en de donkere nacht.'

Moroni 7:15

4

BOODSCHAPPEN

- 4 Boodschap van het Eerste Presidium: De hoop op eeuwige gezinsliefde**
President Henry B. Eyring
- 7 Huisbezoekboodschap: Samen het gezin koesteren**

OP DE OMSLAG

Voorpagina: foto Matthew Reier van moeder en dochter, genomen in Ghana (Afrika). Binnenzijde vooromslag: foto © iStock/Thinkstock. Binnenzijde achteromslag: foto Les Nilsson.

HOOFDARTIKELEN

- 16 De wil en timing van de Heer aanvaarden**
Ouderling David A. Bednar
Groot geloof in de Heiland houdt in dat we zijn wil en timing aanvaarden, zelfs als de uitkomst niet is wat we willen.
- 26 Het vrouw-zijn: een eeuwig perspectief**
Sharon Eubank
Een correct begrip en een juiste toepassing van Gods leer in de kerk zijn voor vrouwen een bron van zelfverwezenlijking.
- 32 De verloren Schriften**
Ouderling Gene R. Cook
De Heer verhoorde niet alleen ons gebed, tegelijkertijd was Hij een vreemde tot zegen.

RUBRIEKEN

- 8 Notities aprilconferentie 2016**
- 10 Wat wij geloven: Wij geloven dat we de tien geboden moeten onderhouden**
- 12 Bespiegelingen: Tien redenen waarom ik van het Boek van Mormon houd**
David Fullmer
- 13 Dienen in de kerk: Een veel groter geschenk**
Chris Deaver
- 14 Kerknieuws: Gebiedspresidiums**
- 24 Onderwijzen naar het voorbeeld van de Heiland: Jongeren helpen met lesgeven**
Brian K. Ashton
- 36 Onder heiligen der laatste dagen**
- 80 Tot we elkaar weerzien: Wonderen**
Ouderling Matthew Cowley

42

42 Geworteld in Christus

Ouderling L. Whitney Clayton

Jezus Christus is de sleutel tot een overvloedig leven. Als we diepe wortels schieten in Hem kunnen wij triomferen en gemoedsrust vinden te midden van beproevingen.

49 Jij bent vorstelrijk

Kathy Kipp Clayton

Drie dingen die wij moeten vermijden om onze eeuwige status te bereiken.

Kijk eens of je de Liahona kunt vinden die we in deze uitgave hebben verstopt. Hint: wat zijn jouw lievelingskoekjes?

50 Gered door mijn broer

Brittney Ann Harman

Ik zal altijd blij zijn dat ik mijn broer uitnodigde om met mij mee naar de tempel te gaan toen hij twaalf werd, omdat ik jaren later zijn steun nodig had.

53 Poster: Laat je niet meesleuren**54 Haar sprong in de toekomst**

Miriam Bay

Een elfjarig meisje volgt een zelf-redzaamheidskursus van de kerk en start een trampolinebedrijfje op waarmee ze haar gemeenschap tot zegen is.

58 Vraag en antwoord

Een vriendin van me heeft het gevoel dat ik haar enige vriendin in de kerk ben. Hoe kan ik haar helpen?

60 Alleen met de hulp van God

Ouderling Timothy J. Dyches

Ik weet uit ervaring dat God ons helpt om meer te doen dan we zelf zouden kunnen doen — in debatwedstrijden of operatiekamers.

63 Antwoorden van kerkleiders: Tempelwaardig blijven

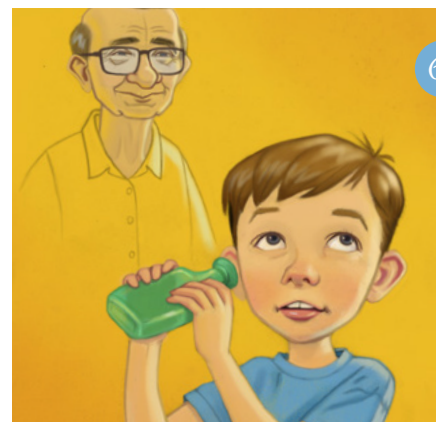
President Thomas S. Monson

64 Hoe ik het weet: Op zoek naar God

Ismael Ezequiel Polanco Almonte

Nadat ik jaren naar de waarheid gezocht had, werden mijn gebeden eindelijk beantwoord toen ik met een vriend het seminarie bijwoonde.

68

66 Zijn waar we horen te zijn

Ouderling Randy D. Funk

Op heilige plaatsen staan, betekent goede dingen doen. Hoe kun je op heilige plaatsen staan?

68 Het kleine flesje stilte

Ray Goldrup

Gage dacht niet meer aan het lege flesje dat zijn opa hem gegeven had totdat zijn oom een paar weken later overleed.

70 Handen, een hart en een glimlach

Laura Goodrich

Lydia wilde net als mama mooi zijn, maar ze had geen lippenstift. Haar mama vertelde haar waar echte schoonheid vandaan komt.

72 Antwoord van een apostel: Waarom is het gezin zo belangrijk?

Ouderling D. Todd Christofferson

73 Ons prikbord**74 Helden uit het Boek van Mormon: Samuel gaf zijn getuigenis****75 Ik kan het Boek van Mormon lezen****76 Verhalen uit het Boek van Mormon: Samuel leert wie Jezus is****79 Kleurplaat**

64

Ideeën voor de gezinsavond

In deze uitgave staan artikelen en activiteiten die u voor de gezinsavond kunt gebruiken.
Hieronder staan twee voorbeelden.

'Tien redenen waarom ik van het Boek van Mormon houd', p. 12: Nadat u dit artikel in gezinsverband hebt gelezen, kunt u elk gezinslid vragen de redenen te geven waarom zij van het Boek van Mormon houden. Vraag iedereen om te vertellen wat er op zijn lijst staat en wat zijn favoriete tekst uit het Boek van Mormon is. U kunt als doel stellen om tijdens de gezinsstudie uit te kijken naar extra redenen om van het Boek van Mormon te houden.

'Zijn waar we horen te zijn', p. 66: U kunt de ervaring van ouderling Funk over het staan op heilige plaatsen lezen en dan de bijhorende activiteit op pagina 67 doen. Bespreek als gezin wat een plaats heilig maakt en hoe iedereen op een heilige plaats kan staan, ook al is die niet in een kerkgebouw of een tempel. Bespreek hoe belangrijk het is om op heilige plaatsen te staan en welke rol de Heilige Geest daarbij speelt.

MEER ONLINE

De *Liahona* en andere kerkmaterialen staan in vele talen op languages.lds.org. Ga naar facebook.com/liahona.magazine (beschikbaar in het Engels, Portugees en Spaans) om inspirerende boodschappen, ideeën voor de gezinsavond en materiaal te vinden waar u uw vrienden en familieleden over kunt vertellen.

ONDERWERPEN IN DEZE UITGAVE

De nummers verwijzen naar de eerste pagina van het artikel.

Bekering, 32, 64
Boek van Mormon, 12,
63, 74, 75, 76
De leer van Christus, 26
Dienen, 13, 54, 70
Familiegeschiedenis, 50
Gebed, 32, 60, 64
Gehoorzaamheid, 10, 42
Geloof, 16, 38, 42, 60, 80
Getuigenis, 63, 74
Gezin, 4, 7, 50, 72
Goddelijke aard, 26, 49
Heilige Geest, 26, 54,
66, 68
Jezus Christus, 12, 16, 42,
73, 75, 76

Jongeren, 24
Kerkbezoek, 50, 66
Lichamelijke gezondheid,
16, 37
Liefde, 4, 70
Onderwijzen, 13, 24
Pornografie, 63
Priesterschapszegens,
16, 80
Roepingen, 13
Schriften, 32
Schulden, 39
Seminarie, 64
Technologie, 53
Tempelwerk, 4, 50
Tiende, 79

Verzoening, 4, 16, 42
Voedselvoorraad, 40
**Vorbereiding op
noodtoestanden**, 36
Vrienden en kennissen,
58, 64
Waardigheid, 63
Werk, 38
Wonderen, 80
Woord van wijsheid, 37,
63
Zelfredzaamheid, 36, 37,
38, 39, 40, 41, 54

**President
Henry B. Eyring**

Eerste raadgever in
het Eerste Presidium

DE HOOP OP eeuwige gezinsliefde

Van alle geschenken die onze liefhebbende hemelse Vader voor zijn kinderen heeft voorzien, is het eeuwig leven het grootste (zie LV 14:7). Dat geschenk is om voor altijd als gezin in de nabijheid van God de Vader en zijn geliefde Zoon te wonen. Enkel in het celestiale koninkrijk — het hoogste van Gods koninkrijken — blijven de liefdesbanden van het gezinsleven bestaan.

Wij hopen allemaal op de vreugde van een liefdevol gezinsleven. Voor sommigen van ons is het een gevoel dat wij nooit hebben ervaren — een gevoel waarvan wij weten dat het mogelijk is, maar dat wij nog niet hebben bereikt. Wij hebben het misschien in het leven van anderen waargenomen. Voor anderen onder ons kwam de gezinsliefde echter en kostbaarder over toen de dood ons scheidde van een kind, moeder, vader, broer of zus, of een liefhebbende en geliefde grootouder.

Wij hebben allemaal gehoopt dat wij op een dag weer de warme genegenheid konden voelen van het familielid dat wij zo liefhadden en waar wij nu zo naar smachten om het nogmaals te kunnen omarmen.

Onze liefhebbende hemelse Vader kent ons hart. Zijn doel is ons vreugde te bezorgen (zie 2 Nephi 2:25). Dus gaf Hij zijn Zoon als geschenk zodat de vreugde van blijvende gezinsbanden mogelijk werd. Omdat de Heiland de banden van de dood heeft verbroken, zullen wij opstaan. Omdat Hij verzoening voor onze zonden heeft gebracht, kunnen wij, door ons geloof en onze bekering, het celestiale koninkrijk, waar gezinnen eeuwig samen in liefde zijn verbonden, waardig worden.

De Heiland stuurde de profeet Elia naar Joseph Smith om de sleutels van het priesterschap te herstellen (zie LV 110). Met deze sleutels kwam ook de verzegelbevoegdheid en het aanbod van Gods grootste geschenk — eeuwig leven samen in gezinnen die eeuwig aaneengesmeed zijn.

Het is een aanbod dat elk kind van God dat in deze wereld komt, kan opeisen. Een derde van zijn geestkinderen verwierp zijn aanbod in de geestenwereld. Door gebrek aan voldoende geloof en gevolgd door openlijke opstand, kozen zij ervoor nooit de vreugde te ervaren van Gods geschenk van het eeuwig gezin.

Wie van ons voor die belangrijke test in het voorsterfelijk bestaan slaagde, en zo in aanmerking kwam voor het geschenk van een sterfelijk lichaam, dient nog altijd die belangrijke keuze voor het eeuwig leven te maken. Als wij zo gezegend zijn om het herstelde evangelie te vinden, kunnen wij kiezen om verbonden met God aan te gaan en na te komen waarmee wij in aanmerking komen voor het eeuwig leven. Als wij getrouw volhouden, bevestigt de Heilige Geest onze hoop en ons vertrouwen dat wij ons op het pad naar het eeuwig leven bevinden, om eeuwig als gezin in het celestiale koninkrijk te leven.

Voor sommigen lijkt die eeuwig vreugde een verre of zelfs een verdwijnende hoop. Ouders, kinderen, broers en zussen hebben mogelijk keuzes gemaakt die hen het eeuwig leven ontzeggen. U vraagt zich misschien zelfs af of u er al door de verzoening van Jezus Christus voor in aanmerking komt.

Een profeet van God gaf mij eens raad die mij gemoedrust schenkt. Ik was bezorgd dat de keuzes van anderen

het mijn gezin onmogelijk zouden maken om in alle eeuwigheid samen te zijn. Hij zei: 'U maakt zich zorgen over het verkeerde probleem. Leef gewoon zo dat u het celestiale koninkrijk waardig bent, dan zal de regeling voor uw gezin fijner zijn dan u zich kunt indenken.'

Aan allen wiens persoonlijke ervaring of hun huwelijk en kinderen

— of het gebrek eraan — een schaduw werpt op hun hoop, geef ik mijn getuigenis: onze hemelse Vader kent u en houdt van u, zijn geestkind. Toen u vóór dit leven bij Hem en zijn geliefde Zoon was, gaven Zij u in uw hart de hoop op het eeuwig leven mee. Door de kracht van de verzoening van Jezus Christus die in ons werkt en de Heilige Geest die ons

leidt, kunt u nu en in de toekomstige wereld de gezinsliefde voelen waarvan uw Vader en zijn geliefde Zoon willen dat u die ontvangt.

Ik getuig dat als u een leven leidt waarmee u het celestiale koninkrijk waardig bent, u de profetische belofte hebt dat de 'regeling voor uw gezin fijner [zal] zijn dan u zich kunt indenken'. ■

LESGEVEN MET DEZE BOODSCHAP

Begin met de aanwezigen te vertellen over een tijdstip dat u dankbaar was voor de hoop op een eeuwig gezin. Vraag ze om momenten te bedenken waarop zij dankbaar waren voor eeuwige gezinsrelaties. Vraag ze

of zij er iets over willen zeggen. U kunt ze dan vragen manieren te bedenken om te verbeteren en waardiger voor het celestiale koninkrijk te leven zodat de belofte van 'gezinsregelingen [...] wonderbaarlijker dan u zich kunt inbeelden' ook de hunne kan zijn.

Het eeuwige geluk van onze voorouders

Een van de beste onderdelen van het evangelie is onze kennis van het heilsplan. We krijgen de kans om voor eeuwig met onze familie samen te zijn. Wanneer we het gevoel hebben dat de wereld ons teveel wordt, geeft die kennis ons hoop. President Eyring heeft gezegd: ‘Onze liefdevolle hemelse Vader kent ons hart. Hij wil dat wij gelukkig zijn (zie 2 Nephi 2:25). Daarom heeft Hij zijn Zoon gegeven zodat wij de vreugde van eeuwige familiebanden kunnen ontvangen. [...] Dat is een offer waar alle kinderen van God op aarde recht op hebben.’

Die zegen is van toepassing op een ieder van ons die nu leeft en op iedereen die is overleden — maar alleen door onze hulp. Onze voorouders bevinden zich in de geestenwereld. Ze wachten op ons. Wij moeten hun gegevens voorbereiden zodat de tempelverordeningen voor hen verricht

kunnen worden. Maar soms is het moeilijk om het werk voor hen te verrichten. We hebben het te druk, of we wonen te ver bij de tempel vandaan.

Gelukkig zijn er andere manieren om onze voorouders te helpen, zoals familiehistorisch werk verrichten, indexeren, of voor onze ouders babysitten als zij naar de tempel gaan. Als we helpen, dienen we de Heer *en* bieden we de mensen aan de andere kant van de sluier hoop op een eeuwig gezin.

Het gezin is eeuwig

Door de verzoening van Jezus Christus en de herstelling van de priesterschapsmacht om gezinsleden aan elkaar te verzegelen, kunnen we voor eeuwig bij ons gezin zijn! Wat vind je het fijnst aan het gezin? Volg de instructies en maak deze papieren ketting om te vieren dat je bij een gezin hoort.

1. Vouw een vel papier twee keer in de lengte zodat je een lange strook hebt.
2. Teken een poppetje waarvan de handen de gevouwen randen raken.
3. Knip het poppetje uit. Knip niet waar de handen de gevouwen kanten raken.
4. Vouw het open. Schrijf of teken van elk gezinslid iets waaruit blijkt dat je van hem of haar houdt.
5. Plak meerdere kettingen aan elkaar als je bij een groot gezin hoort!

Bestudeer dit materiaal onder gebed om te bepalen wat u het beste kunt bespreken. Hoe zal uw begrip van 'Het gezin: een proclamatie aan de wereld' uw geloof in God vergroten, en hoe is het hen over wie u door huisbezoek waakt tot zegen? Ga voor meer informatie naar reliefsociety.lds.org.

Samen het gezin koesteren

'Man en vrouw hebben de plechtige taak om van elkaar en van hun kinderen te houden, en voor elkaar en hun kinderen te zorgen.'¹ 'Het gezin is Gods kweekplaats voor liefde en dienstbaarheid,' heeft president Russell M. Nelson, president van het Quorum der Twaalf Apostelen, gezegd.

'Onze hemelse Vader wil dat man en vrouw elkaar trouw zijn en dat ze hun kinderen als een erfenis van de Heer beschouwen en behandelen.'²

In het Boek van Mormon zegt Jakob dat de liefde van de man voor zijn vrouw, de liefde van de vrouw voor haar man en de liefde van beiden voor hun kinderen er mede oorzaak van waren dat de Lamaniëten op een bepaald moment rechtvaardiger waren dan de Nephieten (zie Jakob 3:7).

Eén van de beste manieren om thuis liefde en eensgezindheid te

bevorderen, is vriendelijk te zijn voor onze gezinsleden. Vriendelijke woorden brengen de Heilige Geest met zich mee. Zuster Linda K. Burton, algemeen ZHV-presidente, heeft ons de volgende vraag gesteld: 'Hoe vaak "spreken wij vriendelijke woorden tegen elkaar"'?³

Aanvullende Schriftteksten

Romeinen 12:10; Mosiah 4:15; Leer en Verbonden 25:5

Ter overweging

Hoe nodigen liefde en zorgzaamheid voor elkaar de Geest in ons gezin uit?

NOTEN

1. 'Het gezin: een proclamatie aan de wereld', *Liahona*, november 2010, 129.
2. Zie Russell M. Nelson, 'Heil en verhoging', *Liahona*, mei 2008, 78.
3. Linda K. Burton, 'Samen naar grote hoogte stijgen', *Liahona*, mei 2015, 29–32.
4. D. Todd Christofferson, 'Laten wij mannen zijn', *Liahona*, november 2006, 46.

Geloof, gezin, hulp

Uit het leven gegrepen

Ouderling D. Todd Christofferson van het Quorum der Twaalf Apostelen vertelde over een gebeurtenis uit zijn jeugd die duidelijk maakte hoe belangrijk het is om een liefhebbend gezin te hebben. Toen zijn broers en hij nog jong waren, onderging hun moeder een zware ingreep om kankerweefsel te verwijderen, waardoor het erg pijnlijk voor haar was om haar rechterarm te gebruiken. In een gezin met zonen moet er veel gestreken worden, maar als zijn moeder de strijk deed, moest ze vaak even stoppen en in de slaapkamer gaan huilen tot de pijn afnam.

Toen ouderling Christoffersons vader begreep wat er gebeurde, sloeg hij stiekem gedurende bijna een jaar zijn lunch over, tot hij voldoende geld had gespaard voor een machine die het strijken zou vergemakkelijken. Uit liefde voor zijn vrouw was hij voor zijn zonen een voorbeeld van een koesterende echtgenoot. Ouderling Christofferson zegt hierover: 'Ik wist toen niets van mijn vaders opoffering en liefdedaad voor mijn moeder af, maar nu ik het weet, zeg ik tegen mijzelf: "Dát is pas een man".'⁴

NOTITIES APRILCONFERENTIE 2016

‘Wat Ik, de Heer, heb gesproken, heb Ik gesproken, [...] hetzij door mijn eigen stem, hetzij door de stem van mijn dienstknechten, dat is hetzelfde’ (LV 1:38).

Met dit artikel (en de conferentienotities in volgende uitgaven) kunt u recente leringen van de hedendaagse profeten en apostelen en andere kerkleiders in de algemene aprilconferentie van 2016 nader bestuderen en toepassen.

LEERSTELLIG ACCENT

Vergeving van onze zonden

‘De verordening van de doop door onderdompeling, de oplegging der handen voor de gave van de Heilige Geest en het avondmaal zijn geen alleenstaande en afzonderlijke gebeurtenissen, het zijn eerder onderdelen van een nauw verbonden en aanvullend patroon van vooruitgang door verlossing. Elke verordening verheft en vergroot onze geestelijke doelgerichtheid, verlangen en prestaties. Het plan van de Vader, de verzoening van de Heiland en de verordeningen van het evangelie bieden de genade die we nodig hebben om regel op regel en voorschrift op voorschrift voorwaarts te streven en vooruitgang te maken naar onze eeuwige bestemming.’

Ouderling David A. Bednar van het Quorum der Twaalf Apostelen, ‘Altijd vergeving van uw zonden behouden’, *Liahona*, mei 2016, 62.

PROFETISCHE BELOFTE

Eeuwigheid

‘Mijn boodschap van vanavond is een poging om te beschrijven [...] wat wij behoren te doen om deel uit te maken van het plan van geluk dat onze hemelse Vader voor ons heeft opgesteld. Voordat we geboren werden, woonden we in een gezin bij onze verhoogde en eeuwige hemelse Vader. Hij stelde een plan in waardoor we vooruitgang kunnen maken en zoals Hij kunnen worden. Hij deed dit uit liefde voor ons. Het doel van het plan was dat wij het voorrecht zouden kunnen hebben om voor eeuwig zoals onze hemelse Vader te leven. Dit evangelieplan bood ons een sterfelijk leven waarin we beproefd zouden worden. We kregen de belofte dat we, dankzij de verzoening van Jezus Christus, als we de wetten en priesterschapsverordeningen van het evangelie naleefden, het eeuwige leven zouden hebben, wat de grootste van al zijn gaven is.’

President Henry B. Eyring, eerste raadgever in het Eerste Presidium, ‘Het eeuwige gezin’, *Liahona*, mei 2016, 81.

PARALLELEN TREKKEN

De goddelijke rol van de man

Soms behandelen meerdere sprekers hetzelfde evangelieonderwerp. Drie sprekers zeiden het volgende over de goddelijke rol van de man:

- Echtgenoot: '[Behandel] uw vrouw [...] zoals uw hemelse Vader u behandelt.' — Henry B. Eyring, 'Het eeuwige gezin', 83.
- Priesterschapdrager: 'Leef volgens de [u] vergunde voorrechten als draager van het priesterschap. In de toekomst zullen *alleen* de mannen die hun priesterschap ter harte hebben genomen, door *ijverig* te zoeken naar onderricht van de Heer, in staat zijn om anderen te zegenen, te leiden, te beschermen, te sterken en te genezen.' — Russell M. Nelson, 'De prijs van priesterschapsmacht', 67–68.

- Vader: 'De rol van een vader is goddelijk van aard, met als eerste voorbeeld onze Vader in de hemel en, op deze aarde, vader Adam. [...]

'Vaderschap vergt opoffering. [...]

'De moeder van zijn kinderen liefhebben, en die liefde ook tonen, zijn de twee beste dingen die een vader kan doen voor zijn kinderen. Dit bevestigt en sterkt het huwelijk dat ten grondslag ligt aan hun gezinsleven, en hun gevoel van veiligheid.' — D. Todd Christofferson, 'Vaders', 94, 95.

'Gehoorzaamheid
is het levensbloed
van geloof.'

President Dieter F. Uchtdorf,
tweede raadgever in het Eerste Presidium,
'Hij zal u op zijn schouders leggen en
u naar huis dragen', *Liahona*,
mei 2016, 103.

Om de conferentietoespraken te lezen,
ernaar te kijken of te luisteren, gaat u naar
conference.lds.org.

Goede verhalen uit de conferentie

Wat trekt nu meer onze aandacht dan een verhaal? Dit zijn enkele van de vele verhalen uit de conferentie:

- Wat is het verband tussen magnoliabloesems en hoe liefde plaats maakt voor anderen in ons leven? — Neill F. Marriott, 'Wat moeten wij doen?' 10.
- Waarom bleef ouderling Hales na de ringconferentie achter om iedereen de hand te schudden? — Robert D. Hales, 'De Heilige Geest', 105.
- De vader van de elfjarige vluchteling Yvette Bugingo was vermoord en haar drie broers waren vermist. Hoe eindigde haar verhaal? — Linda K. Burton, 'Ik was een vreemdeling', 13.
- Waartoe kunnen deze verhalen van kinderen die als enige in hun gezin lid zijn van de kerk, ons inspireren? — Neil L. Andersen, 'Wie zo'n kind ontvangt in Mijn Naam, die ontvangt Mij', 49.

WIJ GELOVEN DAT WE DE TIEN GEBODEN MOETEN ONDERHOUDEN

De tien geboden zijn in het Oude Testament te vinden (zie Exodus 20:1–17), maar heiligen der laatste dagen weten dat die geboden in alle tijdperken van toepassing zijn, niet alleen in de tijd van het Oude Testament. In het Boek van Mormon staat dat Abinadi in de tien geboden onderwees (zie Mosiah 12:33–36; 13:13–24), en de Heer openbaarde ze voor onze tijd aan de profeet Joseph Smith (zie IV 42:18–29; 59:5–13).

Hoewel de mensen in verschillende samenlevingen deze geboden nu negeren, zijn wij van mening dat ze nog steeds van kracht zijn.

President Thomas S. Monson heeft uitgelegd:

‘Gedrag dat vroeger als ongepast en immoreel werd beschouwd, wordt nu niet alleen gedoogd maar door velen als aanvaardbaar gezien. [...]

‘Hoewel de wereld veranderd is, blijven de wetten van God constant. Ze zijn niet veranderd; ze gaan niet veranderen. De tien geboden zijn nog steeds de tien geboden. Het zijn *geen* suggesties. Ze zijn nu nog even hard nodig als toen God ze aan de kinderen Israëls gaf.’¹

We spreken geen kwaad over anderen die de geboden niet naleven. Maar

we kijken naar ons eigen leven en bepalen hoe goed wij de instructies opvolgen die God ons heeft gegeven.

De tien geboden zijn fundamentele gedragsnormen die in twee groepen verdeeld kunnen worden: hoe we met God omgaan en hoe we met anderen omgaan. Om ervoor te zorgen dat God het middelpunt van ons leven is, gebiedt Hij ons geen andere goden te aanbidden, de sabbat te heiligen en godslastering en afgoderij te vermijden. Om ervoor te zorgen dat wij Gods kinderen liefhebben, gebiedt Hij ons onze ouders te eren, en niet te stelen, moorden, liegen, begeren of overspel te plegen.

Door Gods voortdurende openbaringen aan zijn profeten weten we wat Hij van ons verwacht. Maar de tien geboden blijven een goed begin om God gehoorzaam te zijn. ‘God heeft ons geboden gegeven omdat Hij ons liefheeft. Wij laten Hem zien dat we Hem liefhebben als we die geboden naleven.’² ■

‘Meester, wat is het grote gebod in de wet?’ Het antwoord van de Heiland staat in Mattheüs 22:37–40.

NOTEN

1. Thomas S. Monson, ‘Op heilige plaatsen staan’, *Liahona*, november 2011, 82, 83.
2. Carole M. Stephens, ‘Als u Mij liefhebt, neem dan Mijn geboden in acht’, *Liahona*, november 2015, 120.

DE GEBODEN ZIJN BEDOELD VOOR ONS GELUK

‘God geeft ons geen geboden om ons te frustreren of ons geluk in de weg te staan. Het tegendeel is waar. Hij die ons geschapen heeft en ons volmaakt liefheeft, weet precies hoe we moeten leven om het grootste mogelijke geluk te bereiken. [...]

‘Onze hemelse Vader heeft ons

zodanig lief dat Hij zegt: u zult niet liegen; u zult niet stelen; u zult niet echtbreken; u zult uw naaste liefhebben als uzelf enzovoort. We kennen de geboden. Hij weet dat als we de geboden onderhouden, ons leven gelukkiger en minder gecompliceerd zal zijn en ons meer voldoening zal schenken.’

President Thomas S. Monson, ‘Onderhoud de geboden’, *Liahona*, november 2015, 83.

Hier zijn enkele voorbeelden van gehoorzaamheid aan de geboden:

'U zult geen andere goden voor Mijn aangezicht hebben' (Exodus 20:3). Hoewel de meeste mensen tegenwoordig niet in de verleiding komen om een gouden kalf te aanbidden, mogen we geen afgoden aanbidden in de vorm van aanzien of materiële bezittingen (zie 2 Nephi 9:30).

'Gedenk de sabbatdag, dat u die heiligt' (Exodus 20:8). Als we de sabbat heiligen, leren we dat ons oog 'alleen op Gods eer' moet zijn gericht (LV 88:67).

'Eer uw vader en uw moeder' (Exodus 20:12). Dat kan inhouden dat we onze voorouders, ouders en hemelse ouders eren.

'U zult niet echtbreken' (Exodus 20:14). Als we reine gedachten hebben, kunnen we dit gebod beter naleven (zie LV 42:23).

'U zult niet begeren' (Exodus 20:17). Begeren leidt onder andere tot ontevredenheid en ongeluk.

TIEN REDENEN WAAROM IK VAN HET BOEK VAN MORMON HOUD

David Fullmer

Als tweede getuige van Jezus Christus onderwijst dit opmerkelijke boek in ideeën en leringen die nergens anders te vinden zijn.

Ik houd van het Boek van Mormon. Ik houd ervan omdat de lezer door het boek ‘dichter bij God komt door zich aan de leringen daarin te houden, dan door welk ander boek ook.’ Misschien is dat de reden waarom de profeet Joseph Smith het ‘de sluitsteen van onze godsdienst’ en ‘het nauwkeurigste boek op aarde’ genoemd heeft.¹

Maar ik houd ook om specifieke redenen van het boek. Ik geef er u tien:

Het Boek van Mormon ...

1. Is in een bepaalde tijd geschreven, maar was bedoeld voor lezers in een andere tijd — de onze. Zie Mormon 8:16, 34–35.
2. Beschrijft duidelijk hoe Lucifer in de laatste dagen opschudding veroorzaakt. Zie 2 Nephi 28:3–29.
3. Onderwijst dat onze menselijke zwakheden sterk kunnen worden als we nederig tot Christus komen. Zie Ether 12:27.
4. Beschrijft naastenliefde als de reine liefde van Christus, en als een goddelijke gave die we kunnen verkrijgen door bepaalde stappen te ondernemen. Zie Moroni 7:43–48.

5. Verduidelijkt dat er tegenstelling in alle dingen moet zijn. Zie 2 Nephi 2:11–13.
6. Schetst duidelijk onder welke voorwaarden barmhartigheid de eisen van de gerechtigheid kan bevredigen. Zie Alma 34:11–30.
7. Noemt *twee* groepen die de specifieke instructie hebben gekregen om de woorden van Jesaja te bestuderen. Wij zijn er één van. Zie 2 Nephi 25:4–8; Mormon 8:23.

8. Getuigt samen met de Bijbel van Gods verwantschap met de mens, zoals in een oudtestamentische profetie voorspeld is. Zie Ezechiël 37:15–20; 2 Nephi 28:29; 29:3–8.
9. Bevat de belofte dat de Heer ons, als we het lezen en er met een oprecht hart en geloof in Christus over bidden, zal openbaren dat het zijn woord is. Zie Moroni 10:4–5.
10. Onderwijst dat de Heiland door zijn lijden onze beproevingen volmaakt kan aanvoelen en ons in ons lijden kan steunen. Zie Alma 7:11–13.

Ik houd vooral van het Boek van Mormon omdat het duidelijk getuigt dat Jezus de Christus is. Ik houd ervan omdat het belooft dat de Heer uiteindelijk het hele huis van Israël zal verlossen als ze heilige verbonden met Hem sluiten en die nakomen. Het Boek van Mormon is een hedendaags wonder — een geschenk dat God uit liefde aan ons gegeven heeft. ■

De auteur woont in Utah (VS).

NOTITIE

1. Joseph Smith, in de inleiding tot het Boek van Mormon.

EEN VEEL GROTER GESCHENK

Chris Deaver

Broeder Reynolds onderwees ons niet alleen — hij had ons lief.

In mijn laatste jaar van het jeugdwerk kregen wij een nieuwe leraar: broeder Reynolds. Hij had grijze haren en rimpels, en hij vertelde verhalen over de grote economische crisis en zijn diensttijd in het Amerikaanse leger tijdens de Tweede Wereldoorlog. In het begin gaf ik niet veel om zijn verhalen — ze waren saai en waren lang geleden gebeurd.

Op een dag gedroegen mijn vrienden en ik ons slecht in de les. Broeder Reynolds nam mij even terzijde en sprak mij rechtstreeks aan. Hij vroeg mij gewoonweg om me beter te gedragen en zei mij dat hij het beste met mij voorhad. Tot dan toe hadden mijn vrienden en ik niet erg veel aandacht getoond. Maar al snel leerden we iets bijzonders over broeder Reynolds — hij gaf erg veel om ons en wilde ons enkel liefhebben.

Broeder Reynolds gaf voortdurend zijn getuigenis van de Heiland Jezus Christus. Hij kreeg een licht in zijn ogen toen hij ons vertelde over de krachtige uitwerking van een levenswijze die op Christus gericht was. Zijn verhalen werden echte avonturen die onze verbeelding aanspraken en waardoor wij de Heer wilden dienen.

Ik herinner mij nog steeds een les die hij gaf over de profeet Joseph Smith en hoe broeder Reynolds getuigde dat Joseph Smith ooit ook een jonge kerel was zoals wij. Met tranen in de ogen vertelde hij ons

dat de Heer hoge verwachtingen van ons had, net zoals Hij die had gehad van Joseph. Broeder Reynolds zei dat ieder van ons grote prestaties zou leveren, zelfs de wereld zou veranderen, als wij maar zoals Joseph zouden zijn en dicht bij de Heiland zouden blijven.

Enkele jaren later, toen mijn vrienden en ik op de middelbare school zaten, hoorden wij dat de abrikozenbomen van broeder Reynolds gesnoeid moesten worden. Wij wilden graag de bomen snoeien, wat meerdere uren op ladders klimmen en takken afzagen inhield. Het was zwaar werk, maar wij wisten dat broeder Reynolds het belangrijk vond.

Datzelfde jaar ontdekten wij ook dat broeder Reynolds een nieuw stel

Schriften nodig had. De zijne waren oud, gekreukt en begonnen uit elkaar te vallen. Wij legden ons geld bijeen en kochten een mooie set in leer gebonden Schriften met zijn naam erop. Wij gaven die aan hem op het kerstfeest van de wijk. Ik zal nooit vergeten hoe zijn gezicht oplichtte en zijn betraande ogen twinkelden van opwinding omdat hij ons, jongens, iets zag doen dat erg veel voor hem betekende.

Enkele jaren later, toen ik ging studeren, hoorde ik dat broeder Reynolds was gestorven. Ik bezocht zijn vrouw en zijn familie om mijn grote respect en waardering voor hem te uiten. Toen ik al zijn gelukkige kinderen en kleinkinderen zag, besepte ik wat een zegen het was geweest deze grootse man te kennen.

‘Hij had jullie jongens lief,’ zei zuster Reynolds al glimlachend tussen de tranen door. ‘Hij had jullie *echt* lief.’

In een wereld waarin het moeilijk is zich te concentreren op de juiste zaken, toonde broeder Reynolds ons dat onze relatie met onze hemelse Vader en zijn Zoon van het grootste belang zijn. Wij hebben dan wel de bomen van broeder Reynolds gesnoeid en hem een nieuw stel Schriften gegeven, maar hij gaf ons een veel groter geschenk: een blijvende liefde voor de Heiland, Jezus Christus. ■

De auteur woont in Californië (VS).

Nieuwe gebiedsleiders aangewezen

Het Eerste Presidium heeft veranderingen in de gebiedspresidiums bekendgemaakt die per 1 augustus 2016 van kracht worden. Alle leden van de gebiedspresidiums zijn algemene zeventigers.

Zeventigers worden onder leiding van het Eerste Presidium door

openbaring geroepen om de leden van het Quorum der Twaalf Apostelen in hun wereldwijde bediening bij te staan.

Tijdens zijn aardse bediening riep Christus de Zeventig, gaf hun net als de twaalf apostelen instructie, zond hen ‘voor zijn aangezicht’ uit en legde

hun uit dat wie hun stem zouden horen, zijn stem zouden horen (zie Mattheüs 10:1, 16–17; Lukas 10).

In een openbaring aan de profeet Joseph Smith in 1835 openbaarde de Heer onder andere ‘de orde der Zeventig [...], dat zij zeven presidenten zullen hebben om hen te presideren, gekozen uit de zeventigen’ (LV 107:93). ■

Presidium der Zeventig

L. Whitney Clayton
Assisteert in
alle gebieden

Donald L. Hallstrom
Noord-Amerika-
Noordwest
Noord-Amerika-West

Richard J. Maynes
Noord-Amerika-
Zuidoost

Craig C. Christensen
Utah-Noord
Salt Lake City
(Utah)
Utah-Zuid

Ulisses Soares
Idaho
Noord-Amerika-
Midden

Lynn G. Robbins
Noord-Amerika-
Zuidwest

Gerrit W. Gong
Noord-Amerika-
Noordoost

Afrika-Zuidoost

Stanley G. Ellis
Eerste
raadgever

Kevin S. Hamilton
President

S. Mark Palmer
Tweede
raadgever

Afrika-West

Marcus B. Nash
Eerste
raadgever

Terence M. Vinson
President

Vern P. Stanfill
Tweede
raadgever

Azië

Chi Hong (Sam) Wong
Eerste
raadgever

Randy D. Funk
President

David F. Evans
Tweede
raadgever

Azië-Noord

Kazuhiko
Yamashita
**Eerste
raadgever**

Scott D.
Whiting
President

Yoon Hwan
Choi
**Tweede
raadgever**

Brazilië

Marcos A.
Aidukaitis
**Eerste
raadgever**

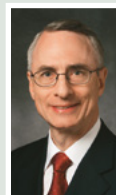

Claudio R. M.
Costa
President

W. Mark
Bassett
**Tweede
raadgever**

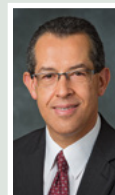
Cariben

Claudio D.
Zivic
**Eerste
raadgever**

Walter F.
González
President

Hugo E.
Martínez
**Tweede
raadgever**

Midden-Amerika

Adrián
Ochoa
**Eerste
raadgever**

Kevin R.
Duncan
President

Jose L.
Alonso
**Tweede
raadgever**

Europa

Paul V.
Johnson
**Eerste
raadgever**

Patrick
Kearon
President

Gary B.
Sabin
**Tweede
raadgever**

Europa-Oost

James B.
Martino
**Eerste
raadgever**

Bruce D.
Porter
President

Larry S.
Kacher
**Tweede
raadgever**

Mexico

Arnulfo
Valenzuela
**Eerste
raadgever**

Paul B.
Pieper
President

Rafael E.
Pino
**Tweede
raadgever**

Midden-Oosten/Afrika-Noord

Larry R.
Lawrence

Wilford W.
Andersen

**Bestuurd vanuit de hoofdzetel
van de kerk**

Oceanië

S. Gifford
Nielsen
**Eerste
raadgever**

O. Vincent
Haleck
President

Craig A.
Cardon
**Tweede
raadgever**

Filipijnen

Allen D.
Haynie
**Eerste
raadgever**

Shayne M.
Bowen
President

Evan A.
Schmutz
**Tweede
raadgever**

Zuid-Amerika-Noordwest

Lawrence E.
Corbridge
**Eerste
raadgever**

Carlos A.
Godoy
President

Hugo
Montoya
**Tweede
raadgever**

Zuid-Amerika-Zuid

Allan F.
Packer
**Eerste
raadgever**

José A.
Teixeira
President

Mark A.
Bragg
**Tweede
raadgever**

DETAIL, CHRISTUS IN GETHSEMANE, HARRY ANDERSON

De wil en timing van de Heer aanvaarden

Een sterk geloof in de Heiland houdt in dat we in ons leven onderworpenheid aan zijn wil en timing aanvaarden, zelfs als de uitkomst niet is wat we hopen of willen.

Ouderling Neal A. Maxwell (1926–2004) was een geliefd discipel van de Heer Jezus Christus. Hij was 23 jaar lang, van 1981 tot en met 2004, lid van het Quorum der Twaalf Apostelen. De geestelijke kracht die uitging van zijn leringen en zijn voorbeeld van trouw discipelschap waren en zijn de leden van de herstelde kerk van de Heiland en de mensen in de wereld tot grote zegen.

In oktober 1997 ontvingen mijn vrouw en ik ouderling Maxwell en zijn vrouw aan de Brigham Young University – Idaho (het toenmalige Ricks College). Ouderling Maxwell zou tot de studenten, medewerkers en de faculteit spreken.

Eerder dat jaar had ouderling Maxwell wegens leukemie 46 dagen en nachten slopende chemotherapie gehad. Door de therapie verbeterde zijn gezondheid in de lente- en zomermaanden, maar ouderling Maxwell had slechts weinig energie en uithoudingsvermogen toen hij naar Rexburg reisde. Susan en ik haalden ouderling Maxwell en zijn vrouw op van de luchthaven en namen ze mee naar ons huis om voorafgaand aan de devotionaal wat uit te rusten en een licht middagmaal te gebruiken.

Ik vroeg ouderling Maxwell wat hij door zijn ziekte had geleerd. Ik zal me altijd zijn nauwkeurige, doordringende antwoord herinneren. ‘Dave,’ zei hij, ‘ik heb geleerd dat niet terugdeinzen belangrijker is dan overleven.’

Het sterkte mijn geloof toen ik zag hoe dit echtpaar hun krachtige en begrijpelijke verlangens om genezing 'in de wil van de Vader [lieten opgaan]' (Mosiah 15:7).

Zijn antwoord op mijn vraag was een beginsel waar hij tijdens zijn chemotherapie aanzienlijke ervaring mee had opgedaan. Op de dag dat ouderling Maxwell in januari 1997 met zijn chemotherapie begon, keek hij zijn vrouw aan, greep haar hand vast, slaakte een diepe zucht en zei: 'Ik wil gewoon niet terugdeinzen.'

In zijn toespraak tijdens de oktoberconferentie van 1997 zei ouderling Maxwell oprecht: 'Treden we onze eigen [...] beproevingen tegemoet, dan kunnen ook wij, net als Jezus, onze hemelse Vader smeken dat we niet zullen "terugdeinzen", wat terugtrekken of terugschrikken betekent (LV 19:18). Niet terugdeinzen is veel belangrijker dan overleven! Bovendien maakt een bittere beker leegdrinken zonder verbitterd te raken ook deel uit van Jezus navolgen.'¹

Schriftteksten over het lijden van de Heiland, toen Hij het oneindige en eeuwige zoenoffer bracht, troffen mij nog dieper en kregen meer betekenis voor me:

'Want zie, Ik, God, heb deze dingen voor allen geleden, opdat zij niet behoeven te lijden als zij zich bekeren;

'maar als zij zich niet bekeren, moeten zij lijden zoals Ik;

'welk lijden Mij, ja, God, de grootste van allen, van pijn deed sidderen en uit iedere porie bloeden, en naar lichaam en geest deed lijden — en Ik wilde dat Ik de bittere beker niet behoefde te drinken, en kon terugdeinzen —

'niettemin, ere zij de Vader, en Ik dronk en volbracht mijn voorbereidingen voor de mensenkinderen' [LV 19:16–19].

De Heiland deinsde in Gethsémané en op Golgotha niet terug.

Ook ouderling Maxwell deinsde niet terug. Deze machtige apostel zette gestaag door en werd gezegend met extra tijd in het sterfelijk leven om lief te hebben, te dienen, te onderwijzen en te getuigen. Die laatste jaren van zijn leven waren in woord en daad een nadrukkelijk uitroepeten achter zijn voorbeeld van toegewijd discipelschap.

Ik geloof dat de meesten onder ons beslist van een man met de geestelijke capaciteiten, ervaring en het kaliber van ouderling Maxwell zouden verwachten dat hij ernstige ziekte en de dood tegemoet zou treden met een begrip van Gods plan van geluk, met een rustige zekerheid en eerbiedwaardigheid. Maar ik getuig dat dergelijke zegeningen niet uitsluitend zijn voorbehouden aan algemene autoriteiten of een klein aantal leden van de kerk.

Sinds mijn roeping tot het Quorum der Twaalf heb ik door mijn opdrachten en reizen over de hele wereld getrouwe, moedige en heldhaftige heiligen der laatste dagen ontmoet. Ik wil jullie vertellen over

een jonge man en een jonge vrouw die mij tot zegen zijn geweest, met wie ik geestelijke levenslessen heb geleerd over niet terugdeinzen en onze persoonlijke wil 'op [laten gaan] in de wil van de Vader' (Mosiah 15:7).

Het is een waar verhaal, en de personen bestaan echt. Ik gebruik echter niet de ware namen van de betrokken personen. Met hun toestemming haal ik ook enkele notities uit hun dagboeken aan.

'Niet mijn wil, maar de uwe geschiede'

John is een waardige priesterschapsdrager en heeft een goede voltijdzending vervuld. Na zijn zending ging hij uit met een fijne, rechtschapen jonge vrouw, Heather, met wie hij trouwde. John was 23 en Heather 20 toen ze voor tijd en eeuwigheid in het huis des Heren aan elkaar werden verzegeld.

Ongeveer drie weken na hun tempelhuwelijk werd bij John botkanker vastgesteld. Omdat de kankergezwellen ook in zijn longen werden gevonden, waren de vooruitzichten niet goed.

John schreef in zijn dagboek: 'Dit was de bangste dag van mijn leven. Niet alleen omdat ik te horen kreeg dat ik kanker had, maar omdat ik pas getrouwd was en op de een of andere manier het gevoel kreeg dat ik als echtgenoot tekort was geschoten. Ik was de kostwinner en beschermer van ons nieuwe gezinnetje en nu — na die rol drie weken vervuld te hebben — kreeg ik het gevoel dat ik had gefaald.'

Heather schreef: 'Dit was verpletterend nieuws, en ik herinner me heel goed hoe het onze kijk op het leven sterk veranderde. Ik zat in de wachtkamer van het ziekenhuis bedankbriefjes te schrijven aan bruiloftsgasten terwijl we wachtten op de uitslag van de onderzoeken die bij John waren gedaan. Maar toen we hoorden dat John kanker had, leken de pannen en andere kookspullen niet meer zo belangrijk. Dit was de naaste dag van mijn leven, maar ik herinner me dat ik die avond bij het slapen gaan dankbaar was voor onze tempelverzegeling. Hoewel de artsen John maar dertig procent overlevingskansen gaven, wist ik dat ik, als we getrouwd

bleven, honderd procent kans had om voor eeuwig bij hem te zijn.'

Ongeveer een maand later begon John aan de chemotherapie. Hij beschreef die ervaring als volgt: 'Ik werd van de behandelingen zieker dan ik ooit was geweest. Mijn haar viel uit, ik viel bijna twintig kilo af, en het voelde alsof mijn lichaam uit elkaar viel. De chemotherapie raakte me ook emotioneel, mentaal en geestelijk. Het leven was in die maanden met chemotherapie als een achtbaan met hoogte- en dieptepunten, en alles wat daar tussenin zit. Maar Heather en ik bleven ondanks alles geloven dat God me zou genezen. We wisten het gewoon.'

Heather legde deze gedachten en gevoelens vast: 'Ik kon niet tegen de gedachte dat John de nacht alleen door zou brengen in het ziekenhuis, dus sliep ik 's nachts op het bankje in zijn kamer. We kregen overdag veel bezoek van vrienden en familie, maar de nachten waren het zwaarst. Ik lag dan naar het plafond te staren en me af te vragen wat onze hemelse Vader voor plannen met ons had. Soms dwaalden mijn gedachten af en werden ze duister en kreeg mijn angst om John kwijt te raken me bijna in zijn greep. Maar ik wist dat die gedachten niet van onze hemelse Vader kwamen. Ik bad vaker om troost, en de Heer gaf me de

kracht om door te gaan.'

Drie maanden later onderging John een operatie om een grote tumor uit zijn been te verwijderen. Twee dagen na de operatie bezocht ik John en Heather in het ziekenhuis. We hadden het over mijn kennismaking met John in het zendingsveld, hun huwelijk, de kanker en de lessen van eeuwig belang die we leren door de beproevingen in het sterfelijk leven. Toen het bezoek ten einde liep, vroeg John mij om een zalving. Ik antwoordde dat ik dat met plezier zou doen, maar dat ik hem eerst wat vragen moest stellen.

Toen stelde ik hem vragen die ik niet van plan was geweest te vragen, die ik zelfs niet eens overwogen had: 'John, heb je het geloof om niet genezen te worden? Als het de wil van onze hemelse Vader is dat je in je jeugd door de dood overgaat naar de geestenwereld om daar je bediening voort te zetten, heb je dan het geloof om je aan zijn wil te onderwerpen en niet genezen te worden?'

***Een van de grootste
zegeningen in dit
sterfelijk leven is niet
terugdeinzen en toe-
staan dat onze eigen
wil 'geheel opgaat in
de wil van de Vader'.***

Mijn hart was vol waardering en bewondering voor dit jonge paar toen ik zag hoe ze de meest veeleisende van alle geestelijke worstelingen tegemoet traden: hun onderwerping en overgave aan Gods wil.

In de Schriften maakten de Heiland en zijn dienstknechten vaak gebruik van de geestelijke gave van genezing (zie 1 Korinthe 12:9; LV 35:9; 46:20) en onderkenden zij iemands geloof om genezen te worden (zie Handelingen 14:9; 3 Nephi 17:8; LV 46:19). Maar tijdens het gesprek dat ik met John en Heather had en onze worsteling met deze vragen, begonnen we steeds beter te begrijpen dat als het Gods wil was dat deze fijne jonge man zou genezen, die zegening alleen maar kon worden ontvangen als dit moedige paartje eerst het geloof had om niet genezen te worden. Met andere woorden, John en Heather moesten door de verzoening van de Heer Jezus Christus de neiging van de 'natuurlijke mens' (Mosiah 3:19) overwinnen, die wij allemaal hebben, om voortdurend ongeduldig te vragen om de zegeningen die we willen ontvangen, zegeningen die we menen te verdienen.

We erkenden een beginsel dat op elke toegewijde discipel van toepassing is: groot geloof in de Heiland houdt in dat we in

dit aardse leven nederig zijn wil en timing aanvaarden, zelfs als de uitkomst niet is wat we hopen of willen. John en Heather verlangden beslist naar genezing en smeekten er met heel hun macht, verstand en sterkte om. Maar belangrijker was dat zij bereid waren om zich 'gewillig te onderwerpen aan alles wat de Heer goedgevindt [e hun] op te leggen, ja, zoals een kind zich aan zijn vader onderwerpt' (Mosiah 3:19). Ja, zij waren echt bereid om Hem hun 'gehele ziel als offerande' aan te bieden (Omni 1:26) en nederig te bidden: 'Vader, als U wilt, neem deze drinkbeker van Mij weg; maar laat niet Mijn wil, maar de Uwe geschieden!' (Lukas 22:42.)

Wat John, Heather en mij aanvankelijk onthutsende vragen leken, werd een doordringend patroon van schijnbare evangelische tegenstrijdigheden. Denk eens na over deze uitspraak van de Heiland: 'Wie zijn leven vindt, zal het verliezen; en wie zijn leven verliest omwille van Mij, zal het vinden' (Mattheüs 10:39). Hij heeft ook gezegd:

‘Maar veel eersten zullen de laatsten zijn, en veel laatsten de eersten’ (Mattheüs 19:30). En de Heer heeft zijn discipelen in de laatste dagen gezegd: ‘En door uw woord zullen vele hooggeplaatsten worden vernederd, en door uw woord zullen vele laaggeplaatsten worden verhoogd’ (LV 112:8). Dus leek het geloof om niet genezen te worden goed te passen in een opvallend patroon van indrukwekkende schijnbare tegenstellingen die van ons vergen dat wij vragen, zoeken en kloppen opdat wij kennis en begrip mogen krijgen (zie 3 Nephi 14:7).

Toen John de nodige tijd had genomen om over mijn vragen na te denken en met zijn vrouw te praten, zei hij tegen mij: ‘Ouderling Bednar, ik wil niet sterven. Ik wil Heather niet achterlaten. Maar als het de wil van de Heer is dat ik naar de geestenwereld ga, dan kan ik dat denk ik wel accepteren.’

Mijn hart was vol waardering en bewondering voor dit jonge paar toen ik zag hoe ze de meest veeleisende van alle geestelijke worstelingen tegemoet traden: hun onderwerping en overgave aan Gods wil. Mijn geloof werd gesterkt toen ik dit paar zag toestaan dat hun sterke, begrijpelijke verlangens opgingen ‘in de wil van de Vader’ (Mosiah 15:7).

John schreef over zijn reactie op ons gesprek en de zegen die hij kreeg: ‘Ouderling Bednar vertelde ons over het idee van ouderling Maxwell dat het beter is niet terug te deinzen dan te overleven. En toen vroeg hij ons: ‘Ik weet dat je het geloof hebt om genezen te worden, maar heb je ook het geloof om niet te genezen?’ Dat denkbeeld was mij volkomen vreemd. Vroeg hij in feite of ik het geloof had om Gods wil te aanvaarden als dat inhield dat ik niet zou genezen? Als de tijd zou aanbreken dat ik door de dood naar de geestenwereld moest gaan, was ik dan bereid om mij daaraan te onderwerpen en het te aanvaarden?’

John vervolgde: ‘Het geloof hebben om niet te genezen, leek tegen mijn gevoelens in te gaan. Maar die visie veranderde mijn denkwijze en die van mijn vrouw, en stelde ons in staat om volledig op het plan van de Heer voor ons te vertrouwen. We leerden dat we het geloof moesten hebben dat de Heer de leiding heeft, wat de

uitkomst ook mag zijn, en dat Hij ons van hier naar onze bestemming zal leiden. Toen we baden, veranderden onze smeekbeden van “Maak me alstublieft beter” in “Geef me alstublieft het geloof om de uitkomst die U voor mij in gedachten hebt te aanvaarden.”

‘Ik was ervan overtuigd dat omdat ouderling Bednar een apostel was, hij mijn lichaamsdelen in het gareel zou brengen, en dat ik uit bed zou springen en rondansen, of iets dergelijks dramatisch! Maar toen hij me die dag een zegen gaf, verbaasde ik me erover dat zijn woorden vrijwel hetzelfde waren als die van mijn vader, mijn schoonvader en mijn zendingspresident. Ik beseftte dat het uiteindelijk niet uitmaakt wie mij de handen oplegt. Gods macht verandert niet, en zijn wil wordt ons individueel en door zijn bevoegde dienstknechten bekendgemaakt.’

Heather schreef: ‘Het was voor mij een dag vol gemengde gevoelens. Ik was ervan overtuigd dat ouderling Bednar John de handen op zou leggen en hem zou genezen van zijn kanker. Ik wist dat hij door de macht van het priesterschap kon genezen, en ik wilde zo graag dat dit zou gebeuren. Toen hij ons had geleerd dat we ook het geloof moeten hebben om niet te genezen, was ik doodsbang. Tot dat moment had ik nooit geaccepteerd dat het de bedoeling van de Heer kon zijn dat ik mijn man kwijt zou raken. Mijn geloof hing af van de uitkomst die ik wenste. Het was, om het zo maar uit te drukken, een ééndimensionaal geloof. Hoewel het aanvankelijk een erg beangstigende gedachte was dat er misschien geen genezing zou plaatsvinden, bevrijdde die me van mijn zorgen. Daardoor kon ik er volledig op vertrouwen dat mijn hemelse Vader mij beter kende dan ik mezelf, en dat

Hij zou doen wat voor mij en John het beste was.’

Ik gaf John een zegen en er gingen weken, maanden en jaren voorbij. Johns kanker ging op wonderbaarlijke wijze in remissie. Hij kon zijn universitaire studie afmaken en kreeg een goede baan. John en Heather bleven hun band sterken en genoten van hun leven samen.

Enige tijd later kreeg ik echter een brief van John en Heather waarin ze schreven dat de kanker terug was.

***Zelfs met groot geloof
worden veel bergen
niet verzet. En niet alle
zieken en zwakken
worden genezen.***

De chemotherapie werd hervat en er werd een operatie gepland. John legde uit: 'Dit nieuws was niet alleen een teleurstelling voor Heather en mij, maar we wisten ook niet wat we ervan moesten denken. Was er iets dat we de eerste keer niet geleerd hadden? Verwachtte de Heer nog meer van ons?'

'Dus begon ik om duidelijkheid te bidden, ik vroeg of de Heer me wilde laten inzien waarom de kanker terug was. Op een dag las ik in het Nieuwe Testament en kreeg mijn antwoord. Ik las over Christus die met zijn apostelen op het meer was toen er een storm opstak. De discipelen waren bang dat de boot zou kapseizen, gingen naar de Heiland en vroegen: "Meester, bekommert U Zich er niet om dat wij vergaan?" Dat was precies hoe ik me voelde! Bekommert U Zich er niet om dat ik kanker heb? Bekommert U Zich er niet om dat we een gezin willen stichten? Maar toen ik verder las, vond ik mijn antwoord. De Heer keek hen aan en zei: "Hebt u dan geen geloof?" En Hij strekte zijn hand uit en stilde de wateren.

'Op dat moment moest ik me wel afvragen: "Geloof ik dat echt? Geloof ik echt dat Hij die dag de wateren stilde? Of is dat gewoon een mooi verhaal om te lezen?" Het antwoord luidt: ik geloof het, en omdat ik weet dat Hij de wateren stilde, wist ik meteen dat Hij me kon genezen. Tot op dat moment vond ik het moeilijk om de noodzaak tot geloof oefenen in Christus te rijmen met de onvermijdelijkheid van zijn wil. Ik zag ze als twee afzonderlijke zaken, en soms had ik het gevoel dat de een de ander tegensprak. "Waarom zou ik geloof hebben als het uiteindelijk zijn wil is die wordt voltrokken?" vroeg ik me af. Van toen af aan wist ik dat geloof hebben — in elk geval in mijn situatie — niet noodzakelijkerwijs inhield dat ik wist dat Hij me *écht zou* genezen, maar dat Hij me *kón* genezen. Ik moest geloven dat Hij dat kon, en of het dan gebeurde of niet, was aan Hem.

'Toen ik die twee denkbeelden naast elkaar liet bestaan en ik me op geloof in Jezus Christus en volledige onderwerping aan zijn wil richtte, kreeg ik meer troost en gemoedsrust. Het was opmerkelijk om de hand van de

Heer in ons leven te herkennen. Er zijn allerlei dingen goed gekomen, er zijn wonderen gebeurd, en we worden voortdurend verootmoedigd als we zien hoe Gods plan voor ons zich ontvouwt.'

Met rechtschapenheid en geloof kunnen we beslist bergen verzetten — als bergen verzetten Gods doeleinden bereikt en het in overeenstemming met zijn wil is. Met rechtschapenheid en geloof kunnen we zeker de zieken, doven en lammen genezen — als die genezing Gods doeleinden bereikt en het in overeenstemming met zijn wil is. Dat betekent dus dat zelfs met groot geloof veel bergen niet verzet worden. En dat niet alle zieken en zwakken genezen worden. Als alle tegenslag werd beperkt, als alle

kwalen werden genezen, zouden de voorname doelen van het plan van de Vader worden gedwarsboemd.

Veel lessen die we in het sterfelijk leven moeten leren, zijn alleen maar te leren door wat we meemaken, wat soms lijden inhoudt. En God verwacht van ons, en vertrouwt erop, dat wij de tegenspoed in het sterfelijk leven met zijn hulp tegemoet treden, zodat we kunnen leren wat we moeten leren, en uiteindelijk kunnen worden wat we in de eeuwigheid moeten worden.

De zin van alles

Dit verhaal over John en Heather is zowel gewoon als ongewoon. Dit jonge echtpaar staat voor miljoenen verbondsgetrouwe heiligen der laatste dagen over de hele wereld

die voortgaan op het enge en smalle pad, met standvastig geloof in Christus en volmaakt stralende hoop. (Zie 2 Nephi 31:19–20.) John en Heather hadden geen leiderschapsfuncties van aanzien in de kerk, ze waren niet verwant aan algemene autoriteiten en ze hadden soms twijfels en angsten. In veel van die opzichten is hun verhaal heel gewoon.

Maar deze jonge man en jonge vrouw werden op bijzondere manieren gezegend om door kwelling en ontbering essentiële lessen voor de eeuwigheid te leren. Ik heb jullie dit verhaal verteld omdat John en Heather, die zozeer op velen van jullie lijken, zijn gaan inzien dat niet

***God verwacht van ons,
en vertrouwt erop, dat
wij de tegenspoed in
het sterfelijk leven met
zijn hulp tegemoet treden,
zodat we kunnen
leren wat we moeten
leren, en uiteindelijk
kunnen worden wat
we in de eeuwigheid
moeten worden.***

terugdeinzen belangrijker is dan overleven. En daarmee werd hun belevenis er een die niet voornamelijk ging over leven en doodgaan, maar over leren, leven en worden.

Voor velen van jullie is hun verhaal jullie verhaal, of was het dat, of had het dat kunnen zijn. Je staat voor soortgelijke moeilijkheden, of je hebt ervoor gestaan of komt er nog voor te staan, met dezelfde moed en het geestelijk perspectief dat John en Heather hadden. Ik weet niet waarom sommige mensen de lessen van de eeuwigheid door beproeving en lijden leren, en andere mensen soortgelijke lessen leren door redding en genezing. Ik ben ook niet op de hoogte van alle redenen, noch alle doelen, en ik weet niet alles van de timing van de Heer. Met Nephi kunnen jullie en ik zeggen dat 'ik niet de betekenis van alle dingen' ken (1 Nephi 11:17).

Maar sommige dingen weet ik absoluut zeker. Ik weet dat we geestzonen en -dochters zijn van een liefhebbende hemelse Vader. Ik weet dat de eeuwige Vader het plan van geluk heeft opgesteld. Ik weet dat

Jezus Christus onze Heiland en Verlosser is. Ik weet dat Jezus het plan van de Vader mogelijk heeft gemaakt door zijn oneindige en eeuwige verzoening. Ik weet dat de Heer, Die 'voor ons gewond, doorboord' werd², zijn volk 'naargelang hun zwakheden' (Alma 7:12) kan steunen en sterken. En ik weet dat het een van de grootste zegeningen in dit sterfelijk leven is als we niet terugdeinzen en toestaan dat onze eigen wil 'geheel opgaat in de wil van de Vader' (Mosiah 15:7).

Hoewel ik niet alles weet over hoe, wanneer en waar deze zegeningen voorkomen, getuig ik wel dat ze bestaan. En ik weet dat als jullie doorzetten met standvastig geloof in Christus, je gezegend wordt met het vermogen om niet terug te deinzen. ■

Uit een toespraak gehouden tijdens een haardvuuravond van de kerkelijke onderwijsinstellingen op 3 maart 2013, 'Opdat we niet zouden terugdeinzen', aan de University of Texas in Arlington.

NOTEN

1. Neal A. Maxwell, 'Apply the Atoning Blood of Christ', *Ensign*, november 1997, 22.
2. 'Jezus van Nazaret, Heiland en Heer', *Lofzangen*, nr. 121.

Veel lessen die we in het sterfelijk leven moeten leren, zijn alleen maar te leren door wat we meemaken, wat soms lijden inhoudt.

Brian K. Ashton

Tweede raadgever,
algemeen zondags-
schoolpresidium

JONGEREN HELPEN MET lesgeven

Jongeren moeten lesgeven. Dat maakte de Heer duidelijk toen Hij de plichten van de priester opsomde: 'De plicht van de priester is om *te prediken, te onderwijzen, uit te leggen*, aan te sporen en te dopen, en om het avondmaal te bedienen' (LV 20:46; cursivering toegevoegd).

Enkele verzen verderop breidt de Heer de plicht om te onderwijzen en uit te leggen uit naar leraren en diakenen (zie LV 20:58–59). Eigenlijk dienen al onze jongemannen en jongevrouwen af en toe de kans te krijgen om les te geven.

De voordelen van jongeren die jongeren lesgeven

Jezus Christus was de Meesterleraar. Door les te geven, kunnen jongeren het voorbeeld van de Heiland volgen en meer zoals Hij worden. Door les te geven, bereiden ze zich ook voor op een zending, ouderschap en leiderschap in de kerk. Als jongeren lesgeven, moeten ze het evangelie bestuderen en naleven. Ze moeten ook de Geest bij zich hebben om te kunnen lesgeven (zie LV 42:14). Daardoor halen jongeren die lesgeven meestal meer uit de les en ontwikkelen ze een sterker getuigenis van het onderwerp dan de deelnemers aan de les.

Bovendien krijgen jongeren die lesgeven meer zelfvertrouwen, ontwikkelen ze onderwijsvaardigheden en beginnen ze in te zien wat ze niet weten. Jongeren die de kans krijgen om leerkracht te zijn, worden ook betere leerlingen en deelnemers aan de les.

Bovendien zijn ze de jongeren die hun les volgen tot zegen. Jongeren zijn namelijk geneigd beter op te letten en deel te nemen als hun leeftijdgenoten lesgeven. Hun vriendschapsbanden worden aangehaald doordat ze evangelieonderwerpen met de Geest bespreken. En

jongeren zijn vaak beter in staat elkaar met gemeenschappelijke problemen te helpen.

Volwassen leiders kunnen jongeren helpen

Als jongeren lesgeven, dienen volwassen leiders voor gepast gedrag en een geestelijke sfeer te zorgen.

Volwassen leiders dienen naar de Geest te luisteren als ze jongeren vragen om les te geven.¹ Sommige jongeren zijn niet klaar om les te geven en leiders moeten oppassen dat die jongeren zich niet ongemakkelijk voelen. Andere jongeren zijn misschien in staat om een stuk van de les te behandelen, terwijl weer anderen een hele les kunnen geven. Hoewel jongeren doorgaans in de meeste lessen hun aandeel hebben, behoren ze niet elke les te geven. In kleine klasjes dienen leiders ervoor te zorgen dat de jongeren niet te vaak lesgeven. Sommige lessen, vooral die over moeilijke onderwerpen, kunnen het beste door een volwassene gegeven worden. Bovendien behoren jongeren te zien hoe hun volwassen leiders met correcte onderwijsbeginselen omgaan.

Volwassen leiders of ouders dienen de jongeren persoonlijk met hun lesvoorbereiding te helpen. Ze kunnen de jongeren bijvoorbeeld vragen de les minstens een week van tevoren door te nemen,² ze aanraden te bidden om te weten te komen wat onze hemelse Vader wil dat ze zeggen, een lesschema opstellen, en de les samen oefenen. Als de jongeren tijdens hun voorbereiding inspiratie ontvangen, kunnen leiders hen helpen om die te herkennen.

*Jongeren moeten les-
geven, en met een beetje
hulp doen ze dat goed.*

zoon, Jacob, om me te assisteren. We stelden samen een lesschema op. Jacob nam de eerste helft van de les voor zijn rekening, toonde een kort filmpje, haalde toepasselijke Schriftteksten aan en stelde goede vragen. Jacob vroeg de deelnemers ook naar hun gevoelens en hielp hen om de Heilige Geest te herkennen.

Volwassen leiders kunnen de jongeren bijstaan met het bedenken van vragen die tot een goed gesprek leiden, inspiratie van de Heilige Geest zoeken en de deelnemers in staat stellen om zelf de waarheid te ontdekken. Leiders kunnen de jongeren ook aanraden om na het stellen van een vraag even stil te zijn en de deelnemers de tijd te gunnen om openbaring te ontvangen.

Tijdens de les kunnen volwassen leiders over eigen ervaringen vertellen en getuigen, waardoor de jongeren inzien dat zij niet de enigen met die problemen zijn en ze hoop krijgen om die te overwinnen. Jongeren hebben de wijsheid en ervaring van volwassen leiders nodig. Leiders dienen de leer zo nodig te verduidelijken.

Volwassen leiders behoren de les niet over te nemen, zelfs al heeft de jonge leerkracht het moeilijk. Maar leiders kunnen de nodige steun geven door de les van tevoren te bestuderen en in gebed te vragen hoe ze de jeugdige leerkracht het beste kunnen bijstaan.

Jongeren kunnen lesgeven en doen dat goed

Mij werd onlangs gevraagd om tijdens de zondagschool als invaller een les aan de twaalf- en dertienjarigen in mijn wijk te geven. Ik vroeg mijn dertienjarige

Tijdens de tweede helft van de les liet ik de deelnemers elkaar over het eerste visioen vertellen. Vervolgens nodigden we ze uit om tijdens de gezinsavond het eerste visioen te behandelen. Na de les stuurden we hun ouders een e-mail waarin we ze over die uitnodiging vertelden.

Toen ik Jacob vroeg wat hij van de les vond, zei hij: 'Die was echt goed. Ik weet dat de Geest aanwezig was, want ik dacht niet dat de anderen onze vragen zouden kunnen beantwoorden, maar dat konden ze toch.'

Jongeren moeten lesgeven en u kunt ze daarbij helpen. Als ze lesgeven, groeit hun getuigenis en zijn ze beter op een zending, ouderschap en leiderschap in de kerk voorbereid. En wat nog belangrijker is, ze worden meer zoals de Heiland. ■

Zie het nieuwe boekje, Onderwijzen naar het voorbeeld van de Heiland, op onderwijzen.lds.org voor meer ideeën over onderwijsverbetering.

NOTEN

1. Quorumpresidenten in de Aäronische priesterschap dienen met hun volwassen leiders te overleggen welke jongeren de komende lessen geven. (Zie *Handboek 2: de kerk besturen* [2010], 8.3.2.)
2. Gezien openbaring 'regel op regel' en 'voorschrift op voorschrift' komt (2 Nephi 28:30), hebben leerkrachten die de les minstens een week van tevoren lezen tijd om openbaring te ontvangen.

IK VERKLAAR UIT
EIGEN ERVARING
DAT MIJN LEVEN
ALS VROUW
DANKZIJ HET
EVANGELIE VAN
JESUS CHRISTUS
RIJKEER, EDELER
EN ONEINDIG
VEEL BETER IS.

Het vrouwenzijn

EEN EEUWIG PERSPECTIEF

Sharon Eubank

Directeur LDS Charities

Jaren geleden hielden een vriendin en haar man in Ghana op het platteland een instructiebijeenkomst voor leidinggevend. Nadien stapte een vrouw op haar af en zei ontroerd: 'Dit is een kerk voor vrouwen.' Mijn vriendin vroeg haar wat ze bedoelde. Ze zei in essentie: 'Wij hebben de fantastische zustershulpvereniging die ons over geestelijke en alledaagse zaken leert die ons en ons gezin tot zegen zijn. En tegelijkertijd onderwijst uw man onze mannen in de ruimte hiernaast dat ze hun vrouw en kinderen vriendelijk en teder moeten behandelen. We hebben de tempel, waardoor mijn overleden kinderen eeuwig bij mij kunnen zijn. Deze kerk heeft alles wat ik wil. Dit is een kerk voor vrouwen.'

Is dit een kerk voor vrouwen? Buiten een paar interessante uitzonderingen heb ik altijd het vermogen tot zelfverwezenlijking gehad. In plaats van die vraag voor u te beantwoorden, wil ik het eenvoudigweg hebben over wat ik wereldwijd gezien heb. Ik ben geen geleerde, academicus of woordvoerder van de kerk. Maar ik verklaar uit eigen ervaring dat mijn leven als vrouw dankzij het evangelie en De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen rijker, edeler en oneindig veel beter is.

De leer van de kerk inzake de rol van de vrouw in het gezin, de kerk, de gemeenschap, het land en de tempel — en de manier waarop man en vrouw met elkaar omgaan — is helemaal niet beperkend of conservatief. Integendeel, de leer van de kerk is de meest gematigde, krachtige, verlichte en stimulerende leer die ik ooit gehoord heb. Dus zeg ik tot mijn zusters dat hetgeen waarnaar u als vrouw, christen, intellectueel en eeuwig wezen snakt, in de leer van Jezus Christus en in de toepassing van die leer in de kerk te vinden is.

‘GOEDE VROUWEN
[ZULLEN] IN GROTEN
GETALE LID VAN DE
KERK WORDEN. [...] ZIJ [WORDEN] – IN
POSITIEVE ZIN – ALS
ANDERS GEZIEN DAN
DE VROUWEN VAN
DE WERELD.’

**PRESIDENT
SPENCER W. KIMBALL**

Volgens Gods leer zijn zowel man als vrouw rekenschap verschuldigd

Het evangelie van Jezus Christus is op zowel de man als de vrouw van toepassing. Volgens Gods leer zijn ze beiden rekenschap verschuldigd. Hij meet niet met twee maten. God duldt geen pornografie, overspel, mishandeling, verwaarlozing, ongelijkheid of onderdrukking, ongeacht ons geslacht.

Dankzij die leer weten we ook waar we vandaan komen, waarom we hier zijn en waar we heen zullen gaan. Ze geeft ons begrip van ons geslacht als vrouw of man, en van onze rol als dochter of zoon, zuster of broeder, echtgenote of echtgenoot en moeder of vader.¹

Ouderling D. Todd Christofferson van het Quorum der Twaalf Apostelen heeft gezegd: ‘Profeten hebben geopenbaard dat we aanvankelijk als intelligentie bestonden en dat God ons van een geestlichaam voorzag. Aldus formeerde Hij ons als zijn geestkinderen — zonen en dochters van hemelse Ouders.’² Intelligentie heeft altijd bestaan (zie LV 93:29).

Ik ben een *vrouw*. Aan mijn geslacht zijn bepaalde kenmerken en taken verbonden.

Ik ben een *dochter*. Die rol bepaalt mijn relatie met God. Ik heb hemelse Ouders. En als dochter heb ik het recht om door gebed met mijn hemelse Vader te communiceren en door de Heilige Geest openbaring te ontvangen.³

Ik ben een *zuster*. Die rol betekent dat ik een christen, een lid van de kerk, een zuster in het evangelie en een discipel ben en dat ik verbonden heb gesloten om offers te brengen, me toe te wijden, te dienen en leiding te geven.

Ik krijg ook de kans om een *echtgenote*

te zijn, zo niet in dit leven, dan in het hiernamaals. Die rol bepaalt mijn relatie met mijn gelijkwaardige huwelijkspartner, mijn echtgenoot, die ik kies. Hoewel we niet identiek zijn — aangezien niemand precies dezelfde gaven en kenmerken heeft als ik of hij — gebruiken we onze complementaire eigenschappen om eenheid na te streven. Het woord *verzegeling* is een uitstekende beschrijving van het eeuwige verenigende potentieel van een huwelijk dat door het priesterschapsgeslag in de tempel voltrokken is.

De rol van *moeder* bepaalt mijn relatie met mijn nageslacht. Of ik die rol nu in dit korte aardse leven of in het hiernamaals krijg, iedereen wiens huwelijk in de tempel en door de Heilige Geest der belofte verzegeld is, heeft de belofte van een eeuwig gezin (zie IV 132:19).

Onze leer is op aarde uniek en maakt deel uit van de herstelling van het evangelie van Jezus Christus. Sta er eens bij stil wat het betekent als u deze leer begrijpt en gelooft. Mij geeft die een eeuwig perspectief in alles wat ik doe.

We passen Gods leer in de kerk toe

Ik geloof dat ik als lid van de kerk van een van de beste ontwikkelingsprogramma's ooit deel uitmaak. Vrouwen werken aan hun persoonlijke ontwikkeling, zelfverwezenlijking en leiderschapsvaardigheden door te doen wat alle leden doen: leiding geven, in het openbaar spreken, beslissingen nemen, overreden, budgetteren, invloed uitoefenen, de gemeenschap dienen, lezen en schrijven, onderzoek doen, tuinieren, voedsel opslaan, voor hun gezin zorgen enzovoort.

Ik geloof dat er misvattingen aangaande de rol van de vrouw ontstaan als de leer en

de toepassing ervan niet overeenstemmen. Maar dankzij voortdurende openbaring van God aan zijn profeten en aan ons door de Heilige Geest, kunnen we de meeste misvattingen die de kop opsteken, herkennen en elimineren.

Apostelen en profeten blijven bijvoorbeeld denkbeelden verduidelijken die we altijd geloofd hebben:

- Ouderling M. Russell Ballard van het Quorum der Twaalf Apostelen heeft gezegd: ‘Wanneer mannen en vrouwen naar de tempel gaan, worden ze beiden begiftigd met dezelfde macht, die per definitie priesterschapsmacht is.’⁴
- Ouderling Dallin H. Oaks van het Quorum der Twaalf Apostelen heeft gezegd: ‘We zijn het niet gewend om van vrouwen te zeggen dat zij het priesterschapsgezag in hun kerkroeping dragen, maar welk ander gezag zou het kunnen zijn?’⁵
- President James E. Faust (1920–2007), tweede raadgever in het Eerste Presidium heeft gezegd: ‘Iedere vader is de patriarch en iedere moeder de matriarch van hun gezin. Ze zijn gelijke partners in hun ouderlijke taken.’⁶

1. Houd het hele plaatje in gedachten

Ik wil drie suggesties geven, waarmee we de leer beter kunnen toepassen. Mijn eerste suggestie: houd het hele plaatje van de leer van Jezus Christus in gedachten.

Een tijd geleden woonde ik als directeur van LDS Charities een vergadering bij toen ik een dringende oproep in verband met christelijke vluchtelingen kreeg die door de Islamitische Staat uit Mosoel (Irak) verdreven werden en Koerdistan binnenstroomden. De anglicaanse dominee van Bagdad had vijfduizend mensen op de binnenplaats van zijn kerk ondergebracht. Ze zaten

samengepakt en hadden geen voedsel. Het mormoonse zendingsechtpaar belast met humanitaire diensten vroeg om geld zodat ze rijst, bonen, olie en dekens konden kopen. We reageerden onmiddellijk zodat ze die avond nog voedsel hadden.

Ik word vanwege mijn werk dagelijks met dit soort kwesties geconfronteerd. Omdat ik het grote plaatje zo vaak moet zien, vraag ik me af hoe ik mijn energie het beste kan besteden. Laten we in de leerstellingen van het evangelie antwoorden zoeken. ‘Het voorbijzien van het doel’ (Jakob 4:14) of door één vraag of één gebruik geobsedeerd zijn, leidt ons vaak van het naleven van het evangelie af.

Bonnie L. Oscarson, algemeen jongevrouwenpresidente, heeft gezegd dat we bij het zoeken naar antwoorden in het evangelie verankerd moeten blijven: ‘We kunnen kiezen of we hetgeen we gevoeld hebben trouw blijven. Sommige vragen blijven onbeantwoord, maar we kiezen of we hetgeen we door de Heilige Geest gevoeld hebben trouw blijven. Laten we zaken verbeteren, maar ondertussen ons geloof behouden.’⁷

Onze gebruiken in de kerk blijven veranderen doordat we de leer op betere, volmaaktere manieren leren toepassen. Ik hoop dat de komende generatie het evangelie nog eerlijker en gelijkwaardiger zal toepassen. Maar ik geloof ook dat het fundament gelegd is en dat dat voldoende is om ons geloof en getuigenis op te bouwen.

2. Blijf trouw in tegenspoed

Tegenspoed is niet altijd slecht. Ik geloof dat tegenspoed ons ook sterkt. Toen ik in San Marino (Californië, VS) de Huntington Botanical Gardens bezocht, merkte ik dat er enorme ventilatoren waren die voortdurend passaatwinden simuleerden, waardoor de tropische bomen tegen mogelijke orkanen gesterkt werden. De Heer stuurt ons dagelijks ‘passaatwinden’ of laat die toe in de vorm van problemen en tegenstand om onze wortels te sterken en ons flexibeler te maken. Zulke moeilijkheden zijn eigenlijk geschenken.

Deze twee verhalen uit de kerkgeschiedenis helpen ons tegenspoed in een juist daglicht te plaatsen:

Het eerste is de aankomst van Brigham Young in 1847 in de Salt Lake Valley die door president Gordon B.

DE HEILIGE GEEST
ONTTREKT ZICH
ALS EEN MAN OF
VROUW ONRECHT-
VAARDIGE HEER-
SCHAPPIJ BEGINT
UIT TE OEFENEN EN
NIET IN ZACHTMOE-
DIGHEID, LIEFDE EN
REINHEID LEIDT.

ZIE LV 121:37

Hinckley (1910–2008) als volgt beschreven is: ‘Geen enkele ploeg had ooit het oppervlak gebroken. [Brigham Young] wist niets over de vruchtbaarheid van de bodem, de jaargetijden, het weer, de kou, de kille winters of mogelijke insectenplagen. [De eerste verkenners] Jim Bridger en Miles Goodyear hadden niets goeds over deze plek te zeggen. Sam Brannan smeekte hem om naar Californië door te reizen. Hij luisterde niet naar hen. Hij leidde zijn volk naar deze hete en ongetwijfeld hopeloos lijkende plek. Toen hij aankwam, overzag hij de uitgestrekte oppervlakte tot aan het zoutmeer in het westen en zei: “Hier is het.”’⁸

Het tweede verhaal is Wilford Woodruffs herinnering aan een uitspraak van de profeet Joseph Smith. De profeet sprak in de begindagen van de herstelling tot een kleine groep leiders over de grote hoeveelheid leerstellige kennis die in het verschiep lag: ‘Ik ben vanavond zeer opgebouwd en heb veel van uw getuigenissen geleerd, maar ik wil ten overstaan van de Heer tot u zeggen dat u niet meer van de bestemming van deze kerk en koninkrijk weet, dan een baby die op zijn moeders schoot ligt. U bevat het niet.’⁹

Ik haal deze twee verhalen aan omdat ze beschrijven hoe ik me voel. Het is niet omdat we op de juiste plek zijn of de juiste leer hebben dat er geen verblindende zoutvlakten, sprinkhanenzwermen, bijtende kou of tegensprekers zijn, maar dit is de juiste plek en de juiste leer. En we moeten doorgaan. We begrijpen ongeveer evenveel als een baby op de schoot van

haar moeder van wat de Heer met mannen en vrouwen en het priesterschap doet. Maar de Heer wil ons onderwijzen zoals we zijn, terwijl we groeien en als we vragen. En als we meer kennis krijgen, kunnen we doen wat zuster Oscarson zei, namelijk ‘ondertussen ons geloof behouden’.

3. Streef de inspiratie van de Heilige Geest na

Vragen stellen en antwoorden vinden, zijn de kern van het ontwikkelen van een getuigenis van Gods leer. De Heilige Geest getuigt met een vredig, warm gevoel dat iets waar is. Linda K. Burton, algemeen ZHV-presidente, heeft daarover gezegd: ‘Laten we in de juiste bronnen antwoorden zoeken. Waarom zouden we het internet in plaats van de profeten geloven? We kunnen bedenken hoe we onze vragen op zo’n manier kunnen stellen dat medewerking bevorderd wordt en oprechte zorgen aangekaart worden. [...] Maar wees geduldig en nederig.’¹⁰

Ouderling Jeffrey R. Holland van het Quorum der Twaalf Apostelen leert ons het verschil tussen de invloed van Satan en de antwoorden van God: ‘Wie fluistert ons zo subtiel [leugens] in het oor? [...] U en ik weten wel wie dat doet — de vader

van alle leugens. Het is Lucifer, onze gezamenlijke vijand.’¹¹

De profeet Joseph Smith, die in deze bedeling meer openbaring ontving dan wie ook, probeerde ons te leren dat we vragen altijd in een geest van eenheid en respect trachten te beantwoorden. Dat nodigt de Heilige Geest uit. In 1839 schreef Joseph in de gevangenis te Liberty in zijn brief dat ‘de rechten van het priesterschap onafscheidelijk verbonden zijn met de machten des hemels’ en dat priesterschapsmacht ‘alleen door overreding, door lankmoedigheid, door mildheid en zachtmoedigheid, en door ongeveinsde liefde’ gehandhaafd dient te worden (LV 121:36, 41). De profeet heeft de ZHV in vergelijkbare beginselen onderwezen: ‘Zachtmoedigheid, liefde en zuiverheid — dat zijn de eigenschappen die [ons] [...] groot zullen maken.’¹²

Joseph Smith heeft gezegd dat we door mildheid en zachtmoedigheid de Heilige Geest kunnen voelen en rechtschapen invloed kunnen uitoefenen. Hij heeft dat zowel tot mannen als vrouwen gezegd, omdat het in een huwelijk en in de kerk op beiden van toepassing is. Alle gezag en goddelijke bekrachtiging wordt teniet gedaan (omdat de Heilige Geest Zich onttrekt) als een man of vrouw onrechtvaardige heerschappij begint uit te oefenen (zie LV 121:37) en niet in zachtmoedigheid, liefde en reinheid leidt.

Onze leer biedt vrouwen datgene waarnaar ze snakken

Veel vrouwen willen zich gewaardeerd voelen, een doel hebben, een man vinden die een gezin wil stichten en trouw wil zijn.

Toen ik in op een dag in Finland met de trein reisde, ontmoette ik een Britse danseres. We vonden het allebei fijn om Engels te kunnen praten. Tijdens ons gesprek stelden we elkaar vragen: ‘Waarom bent u in Finland? Waar gelooft u in?’ Toen ik over mijn overtuigingen verteld had, vroeg ze: ‘U rookt of drinkt niet? U gelooft niet in seks voor het huwelijk?’ En het hele gesprek bleef ze geïntrigeerd

op dat onderwerp terugkomen. ‘Ik veronderstel dat dat zou werken als u met een man uitging die er hetzelfde over dacht’, zei ze. En later: ‘Zijn er mannen die er zo over denken?’ Ze was aanvankelijk laatdunkend, maar dat sloeg om in weemoed. Ze snakte naar iets wat ze in onze leer gehoord had.

Ons gesprek in de trein is me altijd bijgebleven en doet me vaak denken aan deze bekende uitspraak van president Spencer W. Kimball (1895–1985): ‘Een groot gedeelte van de groei die de kerk in de laatste dagen doormaakt, komt door de vele goede vrouwen die in groten getale lid van de kerk worden. [...] Dit zal gebeuren omdat de vrouwen van de kerk rechtschapen en welbespraakt door het leven gaan en omdat zij — in positieve zin — als anders gezien worden dan de vrouwen van de wereld.’¹³

De leer van de identiteit en rol van de vrouw geeft antwoord op de diepste verlangens van mijn hart. Wanneer sterfelijke leden Gods leer toepassen, is dat niet volmaakt, maar het is er wel een antwoord op, uit het dagelijkse leven, en vol hoop en goede intenties. Wij geloven dat God ‘nog vele grote en belangrijke dingen aangaande het koninkrijk Gods zal openbaren’ (Geloofsartikelen 1:9). We kunnen ervoor kiezen om die leer te volgen.

Dus ik vraag nogmaals: is dit een kerk voor vrouwen? Mijn antwoord is gebaseerd op mijn eigen wereldwijde ervaring. Ja. ■

Uit een toespraak gehouden tijdens het congres FairMormon in Provo (Utah) op 8 augustus 2014.

NOTEN

1. Zie ‘Het gezin: een proclamatie aan de wereld’, *Liahona*, november 2010, 129.
2. D. Todd Christofferson, ‘Waarom een huwelijk, waarom een gezin’, *Liahona*, mei 2015, 50.
3. Zie ‘Het gezin: een proclamatie aan de wereld’, 129.
4. M. Russell Ballard, ‘Man en vrouw en priesterschapsmacht’, *Liahona*, september 2014, 36.
5. Dallin H. Oaks, ‘De sleutels en het gezag van het priesterschap’, *Liahona*, mei 2014, 51.
6. James E. Faust, ‘The Prophetic Voice’, *Ensign*, mei 1996, 6.
7. Bonnie L. Oscarson, gesprek met de auteur, 21 juli 2014.
8. Gordon B. Hinckley, in James E. Faust, ‘Brigham Young: A Bold Prophet’ (toespraak gehouden tijdens de onderwijsweek, 21 augustus 2001), 1, speeches.byu.edu.
9. *Leringen van kerkpresidenten: Joseph Smith* (2007), 148.
10. Linda K. Burton, gesprek met de auteur, 21 juli 2014.
11. Jeffrey R. Holland, ‘De andere verloren zoon’, *Liahona*, juli 2002, 70.
12. *Leringen: Joseph Smith*, 518.
13. *Leringen van kerkpresidenten: Spencer W. Kimball* (2006), 245–246.

Ouderling
Gene R. Cook

Algemene zeventiger van 1975 tot en met 2007

DE verloren SCHRIFTEN

*God hoort en verhoort onze gebeden als we in
Hem en zijn Zoon geloven.*

Op 29 juli 1977 had ik net als lid van de Zeventig met mijn vrouw het zendingsgebied Santa Cruz (Bolivia) bezocht. Op de luchthaven van Cochabamba in Bolivia moesten we ongeveer vijf uur op onze volgende vlucht wachten. We waren uitgeput en blij dat we een paar uur konden rusten. Terwijl ik indommelde, kreeg ik de duidelijke ingeving dat ik wakker moest blijven en enkele ideeën moest opschrijven die bij me opkwamen.

Ik schreef bijna drie uur lang en loste een paar organisatorische problemen op waarmee ik in mijn eigen zendingsgebied een aantal jaar geworsteld had. De Geest was sterk aanwezig en ik noteerde enthousiast elke geïnspireerde gedachte.

Uiteindelijk vertrokken we naar La Paz (Bolivia). We werden op de luchthaven hartelijk door president en zuster Chase Allred verwelkomd, waarna ze ons in hun busje naar het zendingskantoor brachten. We lieten onze bagage en mijn aktetas in het busje achter en deden het op slot. Zuster Allred vroeg een zendeling om op het busje te letten.

Toen we het kantoor binnengingen, werd president Allred met een vrouw geconfronteerd wier man op sterven lag. De zendingspresident en ik kalmeerden de vrouw en voorzagen in haar behoeften. Ondertussen vertrokken mijn vrouw en zuster Allred naar het zendingshuis.

Toen de zendingspresident en ik terug bij het busje kwamen, waren al onze bezittingen weg. Ik nam aan dat mijn vrouw onze spullen mee naar het zendingshuis genomen had. Maar tijdens de rit naar het zendingshuis ontdekte ik dat het rechterraam vooraan beschadigd was. Ik begon te vrezen dat onze spullen gestolen waren.

Toen we in het zendingshuis aankwamen, beseften we dat al onze bezittingen inderdaad gestolen waren. Het verlies van onze kleding was een direct, maar tijdelijk probleem. Het feit dat mijn Schriften en de geïnspireerde ideeën die ik net in Cochabamba gekregen had in de gestolen aktetas zaten, was veel erger. Ik was ontmoedigd, kwaad en voelde me hulpeloos.

We baden samen dat we onze spullen terug zouden krijgen en probeerden tevergeefs van de avondmaaltijd te genieten. Mijn ouders hadden me die Schriften gegeven. Er stond een boodschap in die mijn moeder en vader er vóór het overlijden van mijn vader in geschreven hadden en die ik koesterde. Ik had er wel duizenden uren markeringen en kruisverwijzingen in aangebracht. Ik hield ervan en beschouwde ze als mijn enige aardse bezit dat echt waarde had.

Hoewel president Allred en ik veel te bespreken hadden, had ik het gevoel dat we ons uiterste best moesten doen om de Schriften terug te vinden. Na het avondeten knielden we nogmaals samen neer in gebed. We smeekten de Heer dat we de Schriften zouden terugkrijgen, dat de dieven zouden beseffen dat ze iets slechts gedaan hadden en zich zouden bekeren, en dat we dankzij de terugkeer van de Schriften iemand tot de ware kerk zouden kunnen brengen.

We besloten het gebied rondom het zendingskantoor en het nabijgelegen veld te doorzoeken in de hoop dat de dief of dieven de waardevolle voorwerpen meegenomen en de Engelse boeken achtergelaten hadden.

Met een tiental man kropen we met zaklantaarns en warme kleding in het busje. We reden door de straten, kamden kraakpanden uit en praatten met mensen tot al onze mogelijkheden uitgeput waren. Niemand had iets gezien of gehoord. Uiteindelijk keerden we terneer- geslagen huiswaarts. President Allred en ik spraken nog

tot laat op de avond. De daaropvolgende dag vlogen mijn vrouw en ik terug naar ons thuis in Quito (Ecuador).

In de daaropvolgende weken bleven de zendelingen in Bolivia zoeken. Uit pure wanhoop besloten ze een advertentie in twee kranten te plaatsen, waarin ze een beloning uitloofden.

Ondertussen had ik het moeilijk in Quito. Ik had de Schriften niet bestudeerd sinds de mijne gestolen waren. Ik had het wel geprobeerd, maar telkens als ik een vers las, kon ik me slechts een paar kruisverwijzingen herinneren die ik de afgelopen twintig jaar gemaakt had. Ik was ontmoedigd, neerslachtig en had geen zin om te lezen. Ik bad voortdurend dat mijn Schriften weer zouden opduiken. Mijn vrouw en onze kinderen bleven ook gedurende drie weken dagelijks bidden: ‘Hemelse Vader, laat papa zijn Schriften alstublieft terugkrijgen.’

Na een drietal weken kreeg ik een duidelijke ingeving: ‘Ouderling Cook, hoelang gaat u nog wachten met lezen en studeren?’ Die woorden deden pijn en ik besloot dat ik nederig en onderworpen moest zijn om opnieuw te beginnen. Ik begon in de Schriften van mijn vrouw Genesis in het Oude Testament te lezen en bracht met haar toestemming markeringen en kruisverwijzingen aan.

Op 18 augustus kwam broeder Eb Davis, een werknemer van de kerk, uit Bolivia in Ecuador aan met een pakje van de zendingspresident in La Paz. Hij legde mijn Schriften en de notities van mijn geestelijke indrukken op mijn bureau.

Mijn vreugde was onbeschrijfelijk. Het besef dat de Heer die boeken op een wonderbaarlijke wijze uit La Paz, een stad met 700.000–800.000 inwoners, uit de handen van dieven gered had en ze me ongeschonden terugbezorgd had — zonder dat er ook maar een pagina kwijtgeraakt, gescheurd of bezoedeld was — gaat mijn verstand nog steeds te boven. Die dag beloofde ik de Heer dat ik beter dan ooit tevoren mijn tijd goed zou besteden en in mijn Schriften zou studeren.

Later vernam ik dat een vrouw op een markt — een van de honderden in La Paz — een dronken man met een zwart boek had zien zwaaien. Ze was lid van een protestantse kerk en had sterk het gevoel dat hij iets heiligs aan

het schenden was. Ze benaderde de man en vroeg hem wat het was. Hij wist het niet, maar toonde haar het boek. Ze vroeg of hij nog iets anders had. Hij haalde nog een zwart boek tevoorschijn. Ze vroeg of er nog meer was. Hij liet een map vol papieren zien die hij in brand wilde steken. Ze vroeg of ze die spullen kon overkopen. Hij ging akkoord voor vijftig peso (ongeveer 2,5 euro).

Nadien wist ze niet waarom ze de boeken gekocht had. Ze waren in het Engels, maar ze sprak geen Engels. En ze had er veel voor betaald — bijna tien procent van haar maandloon. Ze had de boeken alleen vanwege haar geestelijke ingevingen gekocht. Ze ging meteen op zoek naar de kerk waarvan de naam op de omslag van de boeken stond: De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Nadat ze met een aantal kerkgenootschappen gesproken had, kwam ze uiteindelijk in de zendingskantoor van de kerk in La Paz terecht. Ze wist niets over de beloning en had evenmin de advertentie gelezen, die diezelfde dag in de krant zou verschijnen. Ze vroeg geen geld, zelfs de

vijftig peso niet. De zendingen namen de Schriften maar al te graag aan en gaven haar de beloning toch.

Ze zei dat ze lid van een pinksterkerk was, maar luisterde aandachtig terwijl ze haar over het evangelie vertelden. Ze herinnerde zich dat ze iets over Joseph Smith gelezen had in een brochure die ze twee à drie jaar eerder op straat gevonden had. Ze volgde de lessen van de zendingen en besloot na de tweede les zich te laten dopen. Twee weken later, op zondag 11 september 1977, lieten Maria Cloefe Cardenas Terrazas en haar twaalfjarige zoon, Marco Fernando Miranda Cardenas, zich 's middags in een gemeente in La Paz dopen.

De Heer had mijn overweldigende gevoelens van hulpeloosheid door het verlies van mijn Schriften veranderd in grote vreugde door het zien van zijn machtige hand. De Heer heeft gezegd: 'Daarom zeg Ik u: alles wat u biddend begeert, geloof dat u het ontvangen zult, en het zal u ten deel vallen' (Markus 11:24).

God hoort en verhoort onze gebeden als we in Hem en zijn Zoon, de Heer Jezus Christus, geloven. ■

Er zijn veel manieren om zelfredzaam te zijn. Met de hulp van de Heer kunnen we ons lichaam, ons verstand en onze geest ontwikkelen; we kunnen ook anderen daarbij helpen. Hieronder staan zes verhalen van leden die door hun groeiende zelfredzaamheid zijn gezegend.

VOORBEREIDING OP NOODSITUATIES: AARDBEVINGEN EN MANDFLESSEN

Toen ik negen maanden oud was, maakten mijn ouders — een jong stel met drie kinderen en een vierde op komst — in Argentinië een aardbeving van 7,5 op de schaal van Richter mee. Toen ons huis begon in te storten, pakten mijn vader en moeder ons beet en renden naar buiten. Ze controleerden of we ongedeerd waren en keken om naar de verwoesting. Mijn vader stelde snel de schade en verliezen vast en besepte dat we geen toegang tot drinkwater meer hadden. Er was zelfs niet genoeg water om het stof van de huizen te wassen die op instorten stonden.

Toen hij de schok te boven

gekomen was, sprong mijn vader op zijn fiets om te kijken hoe het met zijn moeder gesteld was, die een paar straten verder woonde. Hij kwam bij het verwoeste huis aan en ging achterom waar hij haar met slechts enkele schrammen aantrof.

Mijn grootmoeder vroeg mijn vader om enkele dingen uit het puin te halen. Terwijl hij dat deed, vond hij twee mandflessen (grote flessen waarin twintig tot zestig liter wijn verkocht werd) gevuld met drinkwater. Ze waren volledig intact.

Een paar maanden vóór de aardbeving had president Spencer W. Kimball (1895–1985) de heiligen

in de hele wereld aangespoord om voedsel en water op te slaan. Mijn grootmoeder, een nieuw lid van de kerk, had daar gehoor aan gegeven. Dankzij die twee mandflessen waren we in staat om enkele dagen in de behoeften van ons gezin te voorzien tot we noodhulp kregen.

Het voorbeeld van mijn grootmoeder had een sterke invloed op mijn vader, die zich later tot het evangelie bekeerde. Ondertussen is onze familie in de tempel verzegeld. Ik ben zo dankbaar voor mijn grootmoeders geloof en haar gehoorzaamheid aan de oproep om zich voor te bereiden. ■ Ricardo Sosa, Santa Lucia (Argentinië)

Mijn grootmoeder had naar de profeet geluisterd en twee mandflessen met drinkwater gevuld, waardoor we in de behoeften van ons gezin konden voorzien tot we noodhulp kregen.

LICHAAMELIJKE GEZONDHEID: AFVALLEN EN HET WOORD VAN WIJSHEID

Toen ik halverwege de zestig was, ging lopen mij steeds moeilijker af. Ik woog zo'n 136 kilo. Ik had weinig energie en uithoudingsvermogen. Ik kreeg zelfs een parkeerkaart voor gehandicapten zodat ik dichterbij de winkels kon parkeren.

Ik besloot dat het tijd was om af te vallen. Ik sloeg Leer en Verbonden 89 op en vroeg mijn hemelse Vader in gebed: 'Help me begrijpen wat ik hiervan moet leren.' In de loop der tijd kreeg elk woord een nieuwe betekenis. Hoewel ik geen alcohol, thee of koffie drink, en ik niet rook, was de algehele boodschap niet echt tot me doorgedrongen. Ik wist dat het woord van wijsheid een gezondheidswet is, maar ik had het nog nooit als een levenswijze gezien.

Voor het eerst kreeg ik duidelijk het gevoel dat ik mijn levenswijze kon veranderen. Ik stelde een realistisch doel om in 50 weken 23 kilo af te vallen.

Ik hield mijn calorieën en voedingsstoffen bij. Ik zocht de gezondheidsvoordelen op van alles wat ik at. Naarmate ik gezonder ging eten, kreeg ik een voldaan gevoel. Ik hunkerde niet meer naar ongezonde lekkernijen. Mijn lichaam scheen te weten wat het nodig had. Het ongezonde voedsel dat ik voorheen at, sprak me niet meer aan. Ik at geen suiker meer. Na verloop van tijd telde ik geen calorieën meer en at ik plantaardig voedsel, want in het woord van wijsheid staat: 'hetgeen vruchten voortbrengt, hetzij in de grond of boven de grond' (LV 89:16). Ik bereikte mijn doel en viel zelfs nog meer af. Na ongeveer 23 maanden was mijn lichaamsgewicht ruim gehalveerd. Ik draag nu veel kleinere jurken! Ik blijf nu al drie jaar op dat gewicht.

Ik voel me gezond. Ik heb geen pieken in mijn bloedsuikerspiegel meer als ik honger heb, en ik kan

me niet herinneren wanneer ik voor het laatst hoofdpijn heb gehad. Ik slik geen medicijnen. Mijn algehele welzijn is niet alleen door het afvalLEN verbeterd maar ook door mijn nieuwe levenswijze.

Omdat ik beheers wat ik eet, heb ik de natuurlijke mens gedeeltelijk overwonnen (zie Mosiah 3:19). Daarnaast is mijn geestelijke onderscheidingsvermogen verbeterd en heb ik de belofte ontvangen dat ik 'wijsheid [zal] vinden en grote schatten aan kennis, ja, verborgen schatten' (LV 89:19). Fastfood opgeven voor wijsheid is een goede ruil.

Ik ben vooral mijn hemelse Vader heel dankbaar. Hij heeft mijn eenvoudige smeekbede gehoord en heeft me inzicht in het woord van wijsheid gegeven. Ik weet dat het woord van wijsheid uit openbaring voortkomt. Ik weet dat het ons leven kan verbeteren. ■

Carol E. Wolf, Utah (VS)

WERK VINDEN: VEEL GELOOF, WEINIG MEUBELS

Toen mijn vrouw en ik trouwden, was ik werkloos. We hadden weinig meubels, maar we hadden veel liefde en geloof.

Ik kreeg uiteindelijk een baan aangeboden, maar ik moest elke zondagmiddag werken. Ik had de Heer beloofd dat ik niet op zijn dag zou werken. Maar ik was verantwoordelijk voor het onderhoud van mijn gezin. Toch kon ik de belofte die ik had gedaan niet vergeten.

De volgende zondag kreeg ik een duidelijk antwoord toen we 'Welkom, welkom, sabbatmorgen' zongen. Ik besepte hoe belangrijk de sabbat is. Toen ik te horen kreeg dat ik geen ander werkschema kon krijgen, nam ik ontslag. We vertrouwden erop dat de Heer voor ons zou zorgen. Mijn

vrouw werkte om in ons onderhoud te voorzien, maar toen werd onze eerste dochter geboren. Ondertussen volgde ik met de hulp van het permanent studiefonds een opleiding elektrotechniek. Maar ik kon geen werk vinden.

Mijn vrouw ging drie maanden na de geboorte van Saria weer aan het werk. Maar Saria miste haar moeder heel erg. We vroegen in gebed wat we moesten doen en besloten dat zij haar baan zou opzeggen. Dat leek niet verstandig, maar we kregen het gevoel dat we dat toch moesten doen. We kregen vier maanden lang een werkloosheidsuitkering zodat ik een baan kon zoeken. En op een geschikt moment vond ik een tijdelijke baan.

Toen onze tweede dochter, Amanda, werd geboren,

Ik had de Heer beloofd dat ik niet op zijn dag zou werken. Ik nam ontslag en vertrouwde erop dat de Heer voor ons zou zorgen.

vond ik een stageplaats in de elektronica, maar het bleef moeilijk. We hadden nog steeds weinig meubels en geen vaste baan. Ik volgde twee keer de cursus zelfredzaamheid van de kerk. Ik deed mijn best, maar met mijn kleine inkomen kon ik nauwelijks in onze basisbehoeften voorzien.

Vijftien maanden nadat ik met mijn stage was begonnen, kreeg ik mijn huidige baan aangeboden. Ik ben nu technisch medewerker energiemeting bij een groot winkelcentrum. Ik werk van maandag tot en met vrijdag, wat in die bedrijfstak een wonder is. Al mijn collega's moeten op zon- en feestdagen werken. We hebben goede secundaire arbeidsvoorwaarden en meubels! Ik weet dat ik dat met de hulp van de Heer en het permanent studiefonds heb bereikt. Ik weet dat als wij ons deel doen, de Heer zijn deel zal doen. Dan zijn we in staat om zelfredzaam te blijven. ■

Lenine Santiago Duarte Nazareno, Salvador (Bahia, Brazilië)

FINANCIËN: HAVERMOUT, BROOD, RIJST EN BONEN

De doctoraatsstudie van mijn man was erg duur geweest en dus hoopten we op een baan waarmee we onze schulden konden afbetalen. We kregen enkele aanbiedingen maar de beste leek ons de baan als hoogleraar in Hawaï. In het contract stond echter een lager salaris dan we hadden afgesproken. We kregen te horen dat er nieuwe richtlijnen waren en dat onderhandelen niet mogelijk was. We hadden een goed gevoel bij deze nieuwe baan, dus we ondertekenden het contract.

We hielden van Hawaï, mijn man hield van zijn baan en we waren een gezegend gezin van zeven. Alles leek goed te gaan met het terugbetalen van onze studielening tot de kredietmaatschappij meldde dat onze rente zou stijgen van 3 procent naar 14 procent. We wezen erop dat we altijd op tijd hadden betaald en dat we zo al een groot deel van onze schuld hadden ingelost. Maar de maatschappij was onvermurwbaar.

Om te beginnen verdeelden we onze uitstaande schuld over meerdere kredietkaarten waarvoor op korte termijn geen rente verschuldigd was. Daarna begonnen we te besparen op onze uitgaven. We snoeiden drastisch in ons gezinsbudget voor voedsel, kleding en luiers. We leefden van onze voedselvoorraad. Elke ochtend aten we havermout, elke middag aten we zelfgebakken brood en elke avond aten we rijst en bonen. Er was geen geld voor luxeproducten zoals boter, verse melk of vruchtensap. We betaalden eerst onze tiende en onze vaste kosten en al de rest van ons salaris ging naar het afbetalen van onze schulden.

Zes maanden later hadden we 90 procent van onze schuld afbetaald! De Heer had ons salaris op wonderbaarlijke wijze vermenigvuldigd. We konden de overige schuld snel aflossen en daarvoor waren we erg dankbaar. Mijn dochter denkt met afschuw terug aan de tijd dat ze elke ochtend havermout moest eten, maar ik weet dat we financieel en materieel gezegend werden door het betalen van onze tiende en door onze gehoorzaamheid aan de profeet. ■

Anoniem, Hawaï (VS)

Alles leek goed te gaan met het terugbetalen van onze studielening tot de kredietmaatschappij ons meldde dat onze rente zou stijgen.

Mijn man en ik wilden een grote voorraad. We besloten elke week iets extra's te kopen.

VOEDSELVOORRAAD: KAAS IN BLIK EN HYPOTHEEKRENTEN

Toen ik trouwde, begon ik ijverig voedsel op te slaan. Mijn man en ik wilden een grote voorraad, maar we konden ons niet veroorloven alles in één keer aan te schaffen. We besloten elke week iets extra's te kopen. We zochten naar speciale aanbiedingen op de dingen die we regelmatig kochten, zoals voedsel in blik.

Ik vond het leuk om onze voorraad ingeblikt en gedroogd voedsel geleidelijk te zien groeien. Op een keer maakten we de vergissing om kaas in blik te kopen, een afschuwelijk goedje, maar mijn man dwong zich om elke week

een blik op te eten tot alles op was. Toen we een degelijke voorraad hadden, begonnen we ervan te eten. We besloten om elk artikel dat we nuttigden door twee artikelen te vervangen.

We hadden al gauw voldoende voedsel in de voorraad en dus begonnen we ook zaken voor onze hond en katten op te slaan. We sloegen ook kruiden, vacuümverpakte tarwe, water en limonade op, en alledaagse zaken die niets met eten te maken hadden, zoals zeep, deodorant, en wasmiddel.

Toen kochten we een huis en net vóór we het contract ondertekenden,

schoot de hypotheekrente de hoogte in. We moesten het bijna een jaar met onze voedselvoorraad stellen om ons huis niet kwijt te raken.

Het beheer van onze voedselvoorraad hoort nu gewoon bij het huishouden. We gebruiken onze voorraad dagelijks en hij is ons tot zegen. Ik ben zo dankbaar dat we naar de geïnspireerde raad van de profeten van de Heer geluisterd hebben, want daarvoor kan ik nu van mijn comfortabele, gezellige huis genieten. ■

Yvonne Aston, Kanaaleilanden
(Verenigd Koninkrijk)

MIJN PAD NAAR ZELFREDZAAMHEID

Bent u zelfredzamer aan het worden?

Duid aan in welke mate deze uitspraken op u van toepassing zijn om te kijken hoe het staat met uw zelfredzaamheid.

Deze test is geen volledige lijst met richtlijnen. Wanneer u deze vragenlijst onder gebed met uw gezin doorneemt en bespreekt, kan de Heilige Geest u influisteren wat u kunt verbeteren.

Overweeg na het invullen van de vragenlijst doelen te stellen op die gebieden waarin uw score te wensen overlaat.

Voorbereid zijn

- ☐ 1. Ik heb geld opzij gezet om te gebruiken in geval van nood.
- ☐ 2. Ik heb een noodpakket in voorraad, met materiaal zoals dekens, kaarsen en zaklantaarns.
- ☐ 3. Ik bewaar belangrijke documenten op een veilige plek, en mijn gezinsleden en ik weten waar ze die kunnen vinden.
- ☐ 4. Ik koop geregeld voedsel en water voor mijn voorraad.
- ☐ 5. Ik gebruik dat voedsel zodat de houdbaarheidsdatum niet overschreden wordt en vul de voorraad weer aan.

Lichamelijke gezondheid

- ☐ 1. Ik doe geregeld aan lichaamsbeweging.
- ☐ 2. Ik eet elke dag gezond en drink voldoende water.
- ☐ 3. Ik leef het woord van wijsheid na en moedig anderen aan om dat ook te doen.
- ☐ 4. Ik vermijd verslaving aan schadelijke middelen.
- ☐ 5. Ik slaap voldoende maar niet langer dan nodig is.

Financiën

- ☐ 1. Ik bespaar door onnodige uitgaven te verminderen.
- ☐ 2. Ik zet geregeld geld opzij op een spaar- of beleggingsrekening.
- ☐ 3. Ik vermijd onnodige schulden.
- ☐ 4. Ik betaal een eerlijke tiende en een gulle vastengave.
- ☐ 5. Ik draag zorg voor mijn bezittingen zodat ze langer meegaan.

Opleiding

- ☐ 1. Ik benut kansen om in formele en informele situaties bij te leren.
- ☐ 2. Wanneer ik een opleiding wil volgen, onderzoek ik hulpmiddelen zoals studiebeurzen of het permanent studiefonds.
- ☐ 3. Ik sta open voor ideeën en opinies die niet overeenkomen met de mijne.
- ☐ 4. Ik vraag de hulp van de Heilige Geest om de waarheid te herkennen en te onthouden wat ik heb geleerd.
- ☐ 5. Ik bestudeer dagelijks het evangelie als onderdeel van mijn vorming.

Werk

- ☐ 1. Ik lever inspanningen om mijn professionele talenten en mijn productiviteit te verbeteren door studiebijeenkomsten en bijscholing.
- ☐ 2. Ik kan goed met anderen samenwerken en zij vertrouwen mij.
- ☐ 3. Voor ik ga solliciteren, zorg ik ervoor dat mijn cv en mijn gespreksvaardigheden in orde zijn.
- ☐ 4. Wanneer ik op zoek ga naar werk, doe ik dat onder gebed en met een positieve instelling.
- ☐ 5. Ik probeer nieuwe contacten te leggen die me aan werk kunnen helpen.

Antwoorden

1 = Nooit, **2** = Soms, **3** = Vaak, **4** = Bijna altijd, **5** = Altijd

**Ouderling
L. Whitney Clayton**
van het Presidium
der Zeventig

Geworteld

Een van de meest verontrustende gebeurtenissen in de Schriften staat in het boek Johannes. Het gebeurde nadat de Heiland in de hof van Gethsémané onbegrijpelijke pijn voor onze zonden en sterfelijke gebreken had ondergaan (zie LV 19:15–18).

Hij was verraden en gearresteerd en had een nacht van vernederingen en lichamelijk misbruik door de Joodse leiders ondergaan. Hij was wreed geselsd door de Romeinse soldaten in opdracht van Pontius Pilatus. Er was een doornenkroon op zijn hoofd gezet.

Pilatus besloot dat Jezus niets had gedaan dat kruisiging verdiende. Hij gaf het bevel om Jezus te geselen, een extreme maar meestal niet-dodelijke lijfstraf. Misschien hoopte Pilatus de Joodse leiders te overtuigen dat de Heiland zo folteren en vernederen een verschrikkelijk pijnlijke les voor Hem was en dat Hij als voorbeeld was gesteld. Misschien hoopte hij dat er

een zweem van mededogen in hen zou ontwaken. Daarom beval Pilatus na de geseling dat Jezus aan het publiek werd getoond.

‘Zie, de Mens!’

‘Jezus dan kwam naar buiten met de doornenkroon op en het purperen bovenkleed aan. En Pilatus zei tegen hen: Zie, de Mens!’

‘Toen dan de overpriesters en de dienaars Hem zagen, schreeuwden zij: Kruisig Hem, Kruisig Hem! Pilatus zei tegen hen: Neemt u Hem en kruisig Hem, want ik vind in Hem geen schuld’ (Johannes 19:5–6).

Hoewel de rest van het verhaal erg belangrijk is, blijf ik even stilstaan bij de woorden van Pilatus: ‘Zie, de Mens!’

De smeekbede van Pilatus was grotesk ironisch. Het uiterlijk van Jezus was op dat moment ontsierd, maar nog nooit vooraf of achteraf is er een man of vrouw geweest die

In dit en het volgende artikel getuigen ouderling Clayton en zijn vrouw van de Heiland en van diens vermogen om Gods kinderen te helpen hun eeuwig potentieel te bereiken.

in Christus

het meer verdiende om te worden 'gezien'. Zijn leven was volmaakt. Hij had geen gelijke. Nooit had er iemand geleefd zoals Hij. Nooit zou iemand dat nog doen. Hij bezat elke deugd in volmaakte vorm.

De Heiland had volledige zelf-beheersing. Zijn emoties en gevoelens waren volmaakt, net als zijn gedachten. Zijn begrip was eindeloos. Alleen Hij verdiende het om te worden gezien — vanuit elk perspectief — en om te worden onderzocht, beoordeeld en aanbeden. In geen enkel opzicht konden zijn verstand, hart en gevoelens ooit teleurstellen. Het was Hem toen helemaal niet aan te zien, maar Jezus wás de belichaming van het overvloedige leven.

En dus is het niet zijn aangezicht op dat moment van lijden dat wij

voornamelijk dienen te onthouden (zie Jesaja 53:2). Het is wie Hij was binnen die geteisterde fysieke tabernakel dat absoluut alles betekende voor ons allemaal. Wat Hij was, maakte het mogelijk te doen wat Hij deed. Het was de pracht van wat Hij was dat onze aandacht vraagt.

Wat wij horen te zien als wij 'de Mens zien' is zijn toenemende triomf over de krachten van het kwaad, hoewel het toen helemaal geen overwinning leek te zijn. Het was zijn volmaakte rust in het oog van de hevigste storm die een mens ooit heeft meegemaakt. Elk duivels trucje dat de vijand ooit heeft uitgevonden, was al of zou spoedig tegen Hem gebruikt worden. Hij doorstond en overwon ze allemaal. Hij stond voor Pilatus in volmaakte gemoedsrust en kalmte.

Zijn beheersing van de fysieke elementen van de wereld en de omstandigheden van het mensdom werden zonder enige twijfel aangetoond. Hij beval kwade geesten. Hij genas de zieken, gaf de blinden het licht in hun ogen en herstelde het gehoor van de doven. Hij wekte de doden op, onder wie kinderen die Hij met hun ouders herenigde. Hij nam ieders gedachten en gevoelens waar. Hij vergaf zonden en reinigde melaatsen. In de nacht voor de gebeurtenis met Pilatus droeg Hij de last van de zonden, pijn, ziektes en gebreken van de hele mensheid. Ironisch genoeg leed Hij zelfs voor de zonden van wie Hem op dat moment mishandelden.

Inderdaad, 'Zie, de Mens'. Hij is de Zoon van de levende God. Hij is het rolmodel voor ons leven, Diegene die

gestuurd is om ons de weg te tonen en de Weg te zijn. Hij is 'de Weg, de Waarheid en het Leven' (Johannes 14:6) voor ons allemaal. Met deze drie woorden, 'zie de Mens', sprak Pilatus onwetend en onbedoeld de simpele formule uit om de hoogste doelen van het leven te bereiken.

Toen Pilatus de Joden vroeg de Heiland te zien, wees hij hun en ons op die Ene, de Enige, die ons leven overvloedig kan maken en onze 'redding uit de nacht' kan zijn.¹ Vandaar dus het bevel '[op te zien naar] God en [te leven]' (zie Alma 37:47).

Als wij Hem aanzien, dienen wij in gedachten te houden dat ook wij, dankzij Hem en alles wat Hij heeft gedaan en alles wat Hij was, kunnen zegevieren. Ook wij kunnen overwinnen. Wij kunnen overvloedig leven te midden van beproevingen. Als wij ervoor kiezen Hem te 'zien' en zijn reddende evangelie te aanvaarden en toe te passen, zal Hij ons redden. Hij zal ons redden van de gevolgen van onze gevallen staat en onze zwakheden, en Hij zal ons redden van zonde, geestelijke middelmatigheid en van ultieme, eeuwige mislukking. Hij zal ons louteren, verfijnen, verfraaien en uiteindelijk zelfs vervolmaken. Hij zal ons vreugde en vrede geven. Hij is de sleutel tot het overvloedige leven.

Een zedenles over zaailingen

Mijn vrouw Kathy en ik wonen op een heuvel. Daar groeit een kleine soort eikenbomen. In tegenstelling tot

grote en machtige eiken, worden deze eiken nooit groot, maar ze zijn wel stevig en mooi.

Enkele jaren geleden plaatsten wij een grote bloempot langs het pad naar de voordeur. Wij plantten kleurrijke bloemen in de pot die onder de takken van deze lage eiken staat. Aan het begin van de herfst, begonnen de zaden van de eiken, oftewel eikels, te vallen, en sommige vielen in de bloempot.

Op een lentedag merkte ik dat er enkele zaailingen waren ontsproten. Wij wilden alleen bloemen in de pot, dus begon ik de zaailingen uit de potgrond te trekken. Tot mijn verbazing waren de wortels drie tot vier keer groter dan het bovengrondse, zichtbare gedeelte van de zaailingen.

In de Amerikaanse staat Utah zijn er hete zomers, met weinig regen, en zijn er koude winters met wind en sneeuw. Maar de diepe wortels van de eikenzaailingen schieten snel door de oppervlaktelaag. Hierdoor is er meer van de wortel dat vocht en voedingsstoffen kan opnemen uit de bodem. De diepe wortels verankeren de bomen zo stevig dat zij recht en standvastig in de wind blijven staan, al van jongs af aan. Diepe wortels maken het de eiken makkelijker om te overleven. Terwijl de zaailingen uiteindelijk tot hun volledige hoogte uitgroeien, blijven de wortels ze voeden, beschermen en ondersteunen.

Wij kunnen een les leren van deze eiken. Wij ervaren allemaal zaken die net als hete zomers en koude winters

zijn. Wij hebben makkelijke en moeilijke tijden, successen en mislukkingen, tijden van gezondheid en ziekte, periodes van geluk en momenten van verdriet. Het leven is dynamisch. Het gaat niet van een leien dakje.

Het leven heeft nog andere overkomsten. Wij worden allemaal omgeven door de cultuur en tradities van ons geboorteland en de plaatselijke gemeenschap. Sommige van die invloeden zijn goed, andere weer slecht. Sommige bouwen ons op en andere kleineren en vernederen ons. Ons huis kan gezegend zijn met het licht van het evangelie of verdorven omdat wij de geboden van God niet onderhouden. Het voorbeeld van vrienden kan schitterend of verschrikkelijk zijn. Niemand onder ons weet waar het leven ons toe zal leiden. Wij kunnen niet met zekerheid onze toekomstige gezondheid of rijkdom voorspellen. Wij kunnen de invloed van oorlog of het weer niet voorspellen. Wij allen ondervinden moeilijkheden door allerlei veranderlijke omstandigheden die wij niet in de hand hebben.

Maar in tegenstelling tot bomen, kiezen wij er bewust voor om de spirituele wortels van ons leven te ontwikkelen. Wij besluiten waar wij ons gaan wortelen en hoe diep wij onze wortels in de bodem verankeren. Onze dagelijkse beslissingen veroorzaken minuscule, bijna onmerkbare verschillen aan de wortels van ons geloof, maar dit heeft zijn uitwerking op onze grondvesting.

Geworteld in de Heiland

Wij weten niet wanneer of hoe onze moeilijkheden komen, of hoe lang ons persoonlijke winter- of zomerseizoen zal duren. Daarom is het het beste om onze wortels zo diep mogelijk te laten schieten in de enige echte bron van voeding voor onze ziel, de Heer Jezus Christus. Hij wil dat ons leven overvloedig is. Hij nodigt ons uit om tot Hem te komen. Hij heeft verklaard: 'Leer van Mij en luister naar mijn woorden; wandel in de zachtmoedigheid van mijn Geest, en u zult vrede hebben in Mij' (LV 19:23).

Door van Hem te leren, versterken wij onze ziel om de stormen in ons leven het hoofd te bieden. Wij leren door studie en gebed. Wij leren door rechtvaardige voorbeelden te bekijken. Wij leren Hem dienen door anderen te dienen (zie Mattheüs 25:40). Wij leren als wij ernaar streven op elke mogelijke wijze op Hem te gaan lijken.

Luisteren betekent acht slaan en gehoor geven, niet enkel horen. Wij luisteren naar Hem in persoonlijke Schriftstudie. Wij luisteren tijdens de avondmaalsdienst en in de tempel. Wij horen Hem in 'het suizen van een zachte stilte' (1 Koningen 19:12). Wij luisteren naar Hem in de stem van de levende profeten en apostelen.

Als we aandachtig luisteren, worden we aan deze tekst herinnerd: 'De mens zal niet van brood alleen leven, maar van elk woord dat uit de mond van God komt' (Mattheüs 4:4). Wij versterken onze wortels met stapsgewijze groei. Als we luisteren, volgen wij het

pad dat Hij bewandelde. Hij is het pad dat naar het overvloedig leven leidt, en Hij is het licht dat het verlicht (zie Johannes 8:12).

Onderhoud de geboden

Het is geen geheim of verrassing wat wij kunnen en horen te doen om onze wortels te ontwikkelen: wij onderhouden de geboden van God. Ons vermogen om zijn wil te doen, neemt toe als wij zijn wil doen. Het wordt eenvoudiger omdat wij groeien in overtuiging en geloof. Wanneer wij trouw en volhardend de kernbeginselen van het evangelie toepassen, zegent de Heer ons met grotere innerlijke kracht.

Waardige, bedachtzame aanbidding is een belangrijke bijdrage aan de diepte van onze spirituele wortels. Eerbiedig de avondmaalsdienst bijwonen en met een oprechte bedoeling deelnemen aan het avondmaal maken van de sabbat meer dan gewoon een zondag. Onze wortels schieten alleen diep door als wij 'Hem altijd indachtig [...] zijn' (LV 20:77, 79). Als wij ons op onze bijeenkomsten voorbereiden, is de sabbat voor ons een rijkere ervaring. Als wij nadenken over onze behoefte aan vergiffenis en de zegen om zijn Geest altijd bij ons te hebben, zien wij de kerk als een heiligdom en het avondmaal als een tijd van heiliging.

Daarom zijn er enkele zaken die wij altijd bij ons dienen te hebben als wij naar de kerk gaan. Allereerst een gebroken hart en een verslagen

geest. Wij dienen gretig te zijn om de zegeningen van de verzoening van de Heiland aan te nemen en te voelen. Zo zijn er ook enkele zaken die wij thuis moeten laten. Gedachten aan sport, werk, vermaak, en winkelen dienen thuis in een kast opgeborgen te zitten, waar we ze op een andere dag dan de sabbat uit kunnen halen. Oprechte aanbidding zorgt voor echte bekering en helpt ons de wortels van ons geloof diep te laten schieten, waar wij een geestelijk reservoir vinden, dat 'in [ons] een bron [zal] worden van water dat opwelt tot in het eeuwige leven' (Johannes 4:14).

Paulus heeft geschreven:

'Zoals u dan Christus Jezus, de Heere, hebt aangenomen, wandel in Hem,

geworteld en opgebouwd in Hem, en bevestigd in het geloof, zoals u onderwezen bent; wees daarin overvloedig, met dankzegging' (Kolossenzen 2:6-7).

Als wij geen persoonlijke stormen of droogtes ervaren, krijgen onze wortels nooit de kans om sterk te worden. Ironisch genoeg is het ook een beproeving als alles van een leiden dakje gaat — en nog wel een zware ook. Een gebrek aan problemen kan ons verzwakken als wij niet voorzichtig zijn. Misschien letten wij 'niet op [onszelf], en op [onze] gedachten en op [onze] woorden en op [onze] daden, en [onderhouden wij] de geboden Gods niet, en [volharden wij] niet in het geloof' (Mosiah 4:30) zonder een beproeving die onze knieën buigt en inwerkt op ons hart.

Het leven weet iedereen op een of andere manier tegenspoed te bezorgen, zelfs als wij ons best doen. Behalve als wij vreselijke keuzes maken, die altijd in tragedie eindigen, kiezen wij er meestal niet voor hoe of wanneer de problemen van het leven ons overvallen. Maar wij beslissen wél dagelijks hoe wij er ons op voorbereiden. Vandaar de aansporing van Jozua: 'Kies voor u heden wie u zult dienen' (Jozua 24:15).

Nog een aansporing:

'Ga binnen door de nauwe poort, want wijd is de poort en breed is de weg die naar het verderf leidt, en velen zijn er die daardoor naar binnen gaan; maar de poort is nauw en de weg is smal die naar het leven leidt, en weinigen zijn er die hem vinden' (Mattheüs 7:13–14).

Het moet ons niet verbazen dat wij een geloofscrisis ondergaan als wij op de rand van het nauwe en smalle pad wandelen. Wat wij doen en niet doen is echt van belang, want handelingen hebben gevolgen, en het nalaten ervan ook. Als wij geen aandacht meer besteden aan de kleine, dagelijkse, terugkerende maar essentiële geloofshandelingen, verzwakken wij onze wortels. Na verloop van tijd onttrekken wij ons langzaam aan God.

De manier waarop wij met elkaar praten, de boeken en artikelen die wij lezen, de televisieprogramma's en films die wij bekijken, de zaken die wij niet lezen en nooit zouden bekijken, en de grappen waar wij bewust niet naar luisteren en die we niet herhalen, geven allemaal aan waar wij ons op het nauwe en smalle pad bevinden

— in het midden of op de rand. Wij kunnen niet beweren dat wij onze wortels voeden als de zaken die wij doen, of nalaten te doen, er niet op berekend zijn van ons betere heiligen te maken. Alleen het midden van het nauwe en smalle pad biedt veiligheid.

Het pad naar vrede

Er is nergens een beter patroon voor het leven, geen zekerder manier om vrede en de weg voor ons uit te vinden, dan door de Heer Jezus Christus te volgen. Zijn naam is de enige naam die onder de hemel is gegeven met de macht om ons leven hemelser te maken (zie 2 Nephi 31:21; Mozes 6:52). Er is niemand anders die wij kunnen 'zien' die de reddende, vernieuwende, veranderende macht heeft die de Heiland bezit.

De woorden van Judas leggen de onvermijdelijke leegte van het leven vast die uiteindelijk hen omsingelt die voor iemand of iets anders dan de Heiland kiezen: 'Zij zijn wolken zonder water, die door de winden heen en weer gedreven worden. Zij zijn als bomen in de late herfst, zonder vrucht, tweemaal gestorven en ontworteld' (Judas 1:12).

Onze zielen zouden zo diep in Christus moeten geworteld zijn dat wij elke moeilijkheid kunnen doorstaan, over elke aandoening kunnen triomferen, elke aanval op ons geloof kunnen weerstaan en als een eik worden — stevig, onbeweeglijk en standvastig. Die manier van geworteld zijn, overstijgt de tijd en overleeft elke vijand, zelfs de meest subtiele, onzichtbare en verraderlijke.

Wij leren van Helaman dat de belofte van kracht als een rots afhangt van de manier waarop wij ons leven bouwen op onze Verlosser, 'en als de mensen op dat fundament bouwen, kunnen zij niet vallen' (Helaman 5:12). Jesaja heeft in enkele woorden samengevat wat de essentie is van in de Heer Jezus Christus geworteld te zijn en in onze ziel iets van de eigenschappen van de Heiland als vrucht te laten rijpen. Hij heeft geschreven: 'En de Heere zal u voortdurend leiden, Hij zal uw ziel in dorre streken verzadigen, uw beenderen kracht geven; u zult zijn als een bevroede tuin, als een bron waarvan het water nooit ontbreekt' (Jesaja 58:11).

De Heiland Jezus Christus is het voorbeeld van elke deugd. Hij was

de enige volmaakte mens die ooit geleefd heeft. Hij heeft verzoening gebracht voor onze zonden. Door zijn verzoening kunnen wij vrouwen en mannen van Christus worden. Wij kunnen worden gereinigd, veranderd, genezen en gezuiverd. Onze ziel kan iets moois worden.

Mogen wij 'de Mens [vollediger zien]'. Mogen wij zijn voorbeeld eerbiediger volgen. Mogen wij Hem gretiger volgen. Mogen wij onze wortels dieper in de grond van heil schieten totdat wij op Hem rusten, de rots van onze Verlosser. Mogen wij in toenemende mate genieten van de zegeningen van het overvloedig leven dat Hij ons aanbiedt. ■

NOOT

1. 'O God, onz' eeuw'ge Vader,' *Lofzangen*, nr. 117.

JIJ BENT VORSTELIJK

Kathy Kipp Clayton

Voldoe aan de verwachting van jouw eeuwige status.

Toen ons gezin voor een kerktaak in Argentinië woonde, bezochten onze zoon en ik in onze vrije tijd vaak interessante locaties. Waaronder een dierentuin die heel anders was dan we gewend waren.

Bezoekers wandelden niet gewoon langs kooien met slapende dieren, maar mochten de kooien binnengaan en de dieren strelen. Wij volgden de temmer en stapten de omheining van de grote leeuwen binnen en streelden ze terwijl zij ons leken te negeren.

Ik vroeg de temmers hoe zij deze reusachtige beesten hadden overtuigd ons niet op te eten. Zij wezen mij op de aanwezigheid van meerdere hondjes die ook in de kooien woonden. Toen de leeuwen klein waren, achtervolgden deze blaffende honden de leeuwen meedogenloos en beten in hun hielen. De leeuwenwelpen wendden eraan in de hoek te schuilen, omdat zij bang waren voor de honden.

Hoewel de leeuwen groeiden, bleven zij van angst ineenkrimpen. Met een tik van hun klauw zouden zij de honden gemakkelijk kunnen wegmeppen, maar de leeuwen zagen zichzelf niet zoals zij echt waren. Zij waren zich niet bewust van hun koninklijke identiteit en potentieel.

Wij hebben allemaal te maken met vervelende hondjes die ons vertrouwen wegnemen en waarvan wij figuurlijk gaan schuilen in een hoek. Ik noem er drie.

Gebrek aan vertrouwen

De meesten van ons kijken bij het bepalen van ons eigen prestatieniveau meer naar onze mislukkingen dan onze successen. Als wij tachtig vragen van de honderd juist beantwoorden, geven wij verdrietig toe dat wij twintig vragen verkeerd hadden in plaats van trots op te merken dat wij er tachtig goed hadden. Gebrek aan vertrouwen

in ons potentieel en in onszelf maakt ons blind voor onze echte waarde en bekwaamheid.

Onvolledige kennis

Nephi zag een visioen van de moeder van de Heiland, maar toen hij werd gevraagd of hij de goedgunstigheid van God kende, gaf hij toe dat hij niet de betekenis van alle dingen kende. Maar eerst verklaarde hij wat hij wél wist: 'dat [God] zijn kinderen liefheeft' (zie 1 Nephi 11:12–17). Dat is de belangrijkste kennis. Zo laten wij de vervelende honden van onvolledige kennis niet de volgende zekerheden ondermijnen: dat de kerk waar is, en onze relatie met God en zijn onfeilbare en krachtgevende liefde.

Achteloosheid of onoplettendheid

Slechte keuzes of het negeren van goede keuzes vertroebelt onze visie van de realiteit. Er was een symbolische reden waarom de kinderen van Israël dagelijks manna moesten verzamelen (zie Exodus 16:4). Die dagelijkse verplichting hielp hen om God indachtig te zijn. Schriftstudie, bidden, de kerkdiensten bijwonen en elkaar helpen, zijn het dagelijkse manna geworden voor de kinderen van God om ons te helpen Hem indachtig te zijn.

Gods spirituele DNA stroomt door onze aderen. Wij zijn zijn zoons en dochters, en zijn erfgenamen. Mep elke misleidende boodschap, overtuiging of gewoonte weg die je dwingt weg te sluipen naar de hoeken van je leven. Laat ze niet in je hielen bijten en je angstig of verwond laten voelen. Voldoe aan de verwachting van jouw eeuwige status. Jij bent vorstelijk. ■

Uit de toespraken 'Als een besproeide hof' en 'Een vorstelijke identiteit', op 13 september 2015 in New York (VS) voor de kerkelijke onderwijsinstellingen gegeven.

GERED door mijn broer

Toen mijn broer Tanner twaalf werd, nodigde ik hem uit om met mij naar de tempel te gaan. Ik besepte echter niet hoezeer we elkaars steun in de daaropvolgende jaren nodig zouden hebben.

Brittney Ann Harman

Ik was bijna twaalf jaar oud toen de Twin Fallstempel in Idaho (VS) werd ingewijd. Ik was zo opgewonden toen mijn oudere zus mij voor de eerste keer vroeg of ik voortaan haar en haar vriend wilde vergezellen naar de tempel.

Drie jaar later was ik blij dat mijn jongere broertje Tanner twaalf werd, zodat ik hem kon uitnodigen om met mij naar de tempel te gaan.

Telkens als we gingen, hielpen we elkaar met opstaan en klaarmaken, en als we moe waren, maakte Tanner grapjes om ons te helpen met wakker worden. Na ons

tempelbezoek bespraken we onze gevoelens in de tempel en wat we ervan vonden.

Mijn tempelbezoek met Tanner werd het geestelijke hoogtepunt van mijn week. Dankzij onze geregelde tempelbezoekjes werden we goede vrienden, waardoor ik meer dan ik me ooit had kunnen voorstellen gesterkt werd toen beproevingen mijn pad kruisten. Onze twee oudere zussen zaten op de universiteit en onze wijk was net opgesplitst, waardoor Tanner en ik vrijwel de enige actieve jongeren in onze wijk waren.

Tanner en ik belden urenlang naar minderactieve jongeren om hen uit te nodigen voor de kerk en de wekelijkse activiteitenavond. Het leek tevergeefse moeite omdat niemand ooit kwam, hoeveel meisjes ik ook trachtte te bereiken.

Onze ouders probeerden te helpen. Ze gaven ons hun getuigenis als we ontmoedigd raakten en ze lieten ons onze frustratie uiten als we overstuur thuiskwamen. Maar daardoor hadden we nog steeds geen vrienden in de kerk en het werd voor mij steeds moeilijker om als enige jongevrouw naar de kerk te blijven gaan. Onze bezoeken aan de tempel werden schaarser vanwege ons drukke schoolprogramma.

Ik bracht veel tijd door met het lezen van de Schriften en smeekte mijn hemelse Vader om sterkte. Ik voelde me eenzaam en moe, ik was het beu om alleen te zijn, beu dat mijn inspanningen tot niets leidden, beu om geestelijk en emotioneel te worstelen.

In die periode werkte ik als badmeester in het stedelijke zwembad. Ik vond het leuker om daar te zijn dan in de

kerk, omdat mijn collega's mijn vrienden waren en ze altijd blij waren om me te zien. Op zekere dag besloot ik niet naar de wekelijkse activiteitenavond te gaan omdat mijn werk leuker en financieel aantrekkelijker was.

Ik besloot dat mijn werk leuker was dan de activiteitenavond.

Ik dacht dat het niet zoveel verschil uitmaakte, tot ik merkte dat ik mijn normen verlaagde. Ik reageerde niet als mijn vrienden vloekten en op een dag hoorde ik mezelf tot mijn grote ontzetting vloeken, iets wat ik nog nooit had gedaan. Tijdens een feestje met de andere badmeesters keek ik zelfs naar een ongepaste film. Ik vond het verschrikkelijk en vroeg me af waar ik mee bezig was.

Ondertussen hadden mijn ouders me verteld hoe eenzaam Tanner zich voelde nu ik niet meer naar de activiteitenavond ging. Elke week vroeg hij, 'Hé, ga je

vanavond mee naar de activiteitenavond?’ Wanneer hij weer thuiskwam, ging hij rechtstreeks naar zijn kamer en ging hij lang in de Schriften lezen. Hij zei niet veel meer en als ik vroeg of alles in orde was, zei hij alleen, ‘Nee’ en liep hij weg.

Op een avond kwam hij huilend thuis omdat hij zich zo eenzaam had gevoeld.

Toen realiseerde ik me dat ik terug moest gaan. Het maakte niet uit dat ik het moeilijk had met alleen zijn, Tanner had me nodig.

Tanner volgde een cursus familiegeschiedenis in de kerk en ik besloot om samen met hem de lessen te volgen. We wilden opnieuw regelmatig naar de tempel gaan en nu zouden we onze eigen namen kunnen opzoeken.

We genoten ervan om samen de les te volgen op zondag. Na de kerkdiensten zochten we samen namen op. Het leukste aan tempelwerk met onze eigen namen doen, was dat we ze samen opzochten. En beter nog, we steunden elkaar in de kerk en genoten van de kerk omdat we bezig waren met het werk van de Heer.

Tanners toewijding aan de kerk en aan de activiteitenavond was een erg goed voorbeeld voor mij. Ik had een getuigenis van het evangelie, maar dankzij hem kreeg ik een getuigenis van het bijwonen van kerkbijeenkomsten en activiteiten.

Ons getuigenis van de tempel heeft ons geholpen om in de kerk sterk te staan.

We konden elkaar troosten en ons getuigenis van de tempel gebruiken om elkaar te helpen sterk in de kerk te zijn. Er kwamen nog steeds niet veel jongeren naar de kerk en naar de activiteitenavond, maar Tanner en ik werden sterker en konden onze lasten beter dragen naarmate we elkaar hielpen om vooruitgang te maken.

Ik ben zo blij dat ik hem had uitgenodigd om mee naar de tempel te gaan. Ik denk dat het hem heeft geholpen en ik weet zeker dat het mij heeft gered. ■

De auteur woont in Idaho (VS).

LAAT JE NIET MEESLEUREN

Besteed aandacht aan je familieleden en vrienden.
Je statusupdate kan wachten.

HAAR SpRONG

IN DE TOEKOMST

Miriam Bay

Zelfredzaamheidsdiensten

Een idee, een trampoline en het verlangen om anderen te helpen, brachten een elfjarig meisje geweldige lessen over zelfredzaamheid en dienen bij.

De meeste elfjarigen hebben het al druk genoeg met school, karweitjes thuis en activiteiten met vrienden. Maar Alexandra C. uit Durango (Mexico) was geen gewone elfjarige. Naast de typische dingen die jongeren van haar leeftijd doen, verdiende Alexandra geld met haar bedrijfje en diende ze de gemeenschap.

Maar hoe kwam het dat zo'n jong meisje een eigen bedrijfje had?

Het begon met een idee

Het begon allemaal toen Alexandra vernam dat de kerk lessen aanbood om mensen te leren zelfredzaam te zijn. Ze waren vooral voor volwassenen bedoeld, maar Alexandra moest en zou de lessen volgen. Ze vond het een fijn idee om te leren hoe ze werk kon vinden of haar eigen bedrijfje kon opstarten.

Kon zij als schoolgaand meisje niet alleen haar *eigen* toekomst vormen, maar ook anderen helpen die het minder goed hadden dan zij? Veel kerkleden in haar stad hadden weinig gestudeerd en hadden beperkte middelen.

Alexandra schreef zich in voor de groep 'Mijn bedrijf beginnen en uitbreiden', een van de drie aangeboden cursussen. Er was geen leerkracht die les gaf. De groep werd door een begeleider geleid — een lid van de groep die de andere leden door de cursus leidt en gesprekken op gang brengt. Alexandra kwam gedurende drie maanden elke week met haar groep bijeen.

Naarmate Alexandra leerde om stoffelijk en geestelijk zelfredzaam te zijn, begon ze de behoeften in haar omgeving meer op te merken. Ze merkte dat er te weinig recreatieve activiteiten voor de kinderen in haar woonplaats waren, spaarde wat geld en kocht een kleine trampoline. Alexandra plaatste de trampoline op een openbare plek en begon die te verhuren, waarbij ze gebruikmaakte van economische en marketingbeginselen die ze in de cursus geleerd had.

De trampoline was in haar omgeving erg populair.

*Alexandra leerde een
goed evenwicht vinden
tussen haar huiswerk,
haar trampolinebedrijfje
en haar taak als
groepsbegeleider.*

DE ZEGENINGEN VAN HARD WERKEN

‘Als je jezelf aanleert om hard te werken, ben je een aanwinst voor de maatschappij waarvan je deel uitmaakt. Werken vergroot je gevoel van eigenwaarde. Het zal jou en je familie ten goede komen, zowel nu als in de toekomst. [...]’

‘Om echt zelfredzaam te zijn, moet je met anderen leren samenwerken en je voor hulp en kracht tot de Heer wenden.’

Voor de kracht van de jeugd (2011), 40, 41.

De zegeningen van dienen en hard werken

Alexandra begon haar vaardigheden ook op andere manieren te gebruiken. Omdat ze haar groepsleden veel respect toonde en al haar toezeggingen nagekomen had, mocht Alexandra een nieuwe groep begeleiden — iets wat normaal gezien alleen volwassenen toevertrouwd wordt.

Alexandra was als begeleider veruit de jongste van de zes deelnemers in haar groep. Ze bestudeerde vóór elke groepsbijeenkomst het leermateriaal aandachtig, zodat ze wist hoe ze de groepsleden het beste kon helpen. Ze nam haar nieuwe taak serieus. ‘Ze was nerveus als de groepsleden te laat waren of als de beeldtechniek het liet afweten’, zegt haar vader, David.

Alexandra leerde een goed evenwicht vinden tussen haar huiswerk, haar trampolinebedrijfje en haar taak als groepsbegeleider. En ze vindt dat het echt de moeite waard was. ‘God zegende me toen Hij me als begeleider riep’, zegt ze. Een van die zegeningen was de mensen die je dient te leren liefhebben.

‘Ik leerde dat ik vooruitgang kon maken. [...] Ik weet dat God de profeet geroepen heeft en dat de zelfredzaamheidscursussen goddelijke openbaring waren.’

Die liefde zette haar ertoe aan om haar groep de hand te reiken met een oprecht verlangen om ze te zien slagen. Telkens als de groepsleden samenkamen, deden ze toezeggingen om wat ze geleerd hadden op hun bedrijf toe te passen en hun familieleden over die evangeliebeginselen te vertellen. Als de leden van Alexandra's groep hun doelen niet bereikten of niet opdaagden, ging ze hen thuis bezoeken om te zien of alles in orde was en hen aan te moedigen om hun toezeggingen na te komen. ‘Ik bezocht ze graag’, zegt ze.

Alexandra's vader voegt daaraan toe: ‘Het is wonderbaarlijk dat mijn kleine meisje zich het welzijn van de behoeftigen zo aantrekt. Ze leeft mee met de mensen die ze dient.’

Alexandra is nu een bijenkorfmeisje en heeft plannen om haar trampolinebedrijfje naar een nabijgelegen plaats uit te breiden. Door te leren om zelfredzamer te zijn en anderen aan te sporen dat ook te worden, ziet ze al veranderingen bij zichzelf en bij haar nieuwe vrienden in de groep. ‘Mijn getuigenis van Christus is gegroeid’, zegt Alexandra. ‘Ik heb meer zelfvertrouwen en wil anderen dienen.’

Alexandra zegt dat ze zich dankzij deze cursus beter bewust is van haar capaciteiten en van hoe ze kan dienen. ‘Ik leerde dat ik vooruitgang kon maken. En ik vond het geweldig om te zien dat de groepsleden vooruitgang maakten. Ik weet dat ze er nu beter aan toe zijn; hun bedrijf zal floreren. Ik weet dat God de profeet geroepen heeft en dat de zelfredzaamheidscursussen goddelijke openbaring waren.’

Alexandra's getuigenis, gevoel van eigenwaarde en dienstbetoon aan anderen zijn voor haar echt de moeite waard. ■

Op lds.org/go/816000 vindt u meer informatie over de zelfredzaamheidscursussen.

‘Een vriendin van me heeft het gevoel dat ik haar enige vriendin in de kerk ben. Hoe kan ik haar helpen?’

In die situatie voelt ze zich waarschijnlijk buitengesloten, eenzaam of kwetsbaar. Door jouw vriendschap zijn er gelukkig verscheidene dingen die je kunt doen om haar aan te moedigen:

- Help haar om vriendschap te sluiten met andere jongeren. Stel haar aan ze voor, betrek haar bij jullie gesprekken, en bedenk activiteiten voor de jongeren in de wijk waardoor je haar beter kunt leren kennen. Je kunt ook met de jongenvrouwenpresidente van de wijk overleggen wat zij en andere leidinggevendenden kunnen doen om haar te helpen.
- Draag ertoe bij dat ze haar goddelijke waarde gaat herkennen. Je kunt tegen haar zeggen wat voor goede eigenschappen ze volgens jou heeft.
- Herinner haar eraan dat de Heiland en jij haar liefhebben. De Heiland heeft gezegd: ‘Ik ben de goede Herder en Ik ken de Mijnen en wordt door de Mijnen gekend’ (Johannes 10:14). Zelfs als ze het gevoel heeft dat niemand haar begrijpt, weet de Heer precies hoe ze zich voelt. Bid voor haar en laat haar uiteraard ook zien dat je haar liefhebt door haar voor activiteiten uit te nodigen en in de kerk met haar te praten.
- Moedig haar aan om de Schriften te bestuderen en te bidden, zodat haar relatie met onze hemelse Vader en Jezus Christus sterker zal worden.
- Moedig haar bovenal aan om altijd naar de kerk te gaan, ook als dat moeilijk is. Herinner haar eraan hoe belangrijk het is om aan het avondmaal deel te nemen en meer over het evangelie te leren.

Als je ideeën niet meteen vruchten afwerpen, blijf dan haar vriendin en blijf haar aanmoedigen om het goede te doen.

Wees samen sterk

Moedig haar aan en help haar om andere jongeren te benaderen. Individueel zijn we sterk, maar samen

zijn we veel sterker. Zeg tegen je vriendinnen dat ze beter in staat zal zijn om een bijdrage aan de groei van het koninkrijk van God te leveren als ze meer vriendinnen heeft die haar opbouwen, steunen en ertoe bijdragen dat zij Jezus Christus en zijn evangelie liefheeft!

Scarlet M. (16), provincie Cautín (Chili)

Nodig haar uit om activiteiten bij te wonen

Toen ik lid van de kerk werd, voelde ik me alleen, hoewel sommige jongeren hun best deden om met me te praten. Ik ging naar de wekelijkse activiteitenavond en raakte meer betrokken bij hun gesprekken. Ik luisterde naar ze en gaf mijn mening. Ik glimlachte naar ze en liet zien dat ik oprechte interesse in ze had. Ik wil je aanraden om ertoe bij te dragen dat je vriendin zich openstelt voor anderen. Als je haar aanmoedigt om aan kerkactiviteiten deel te nemen, zal ze het gezelschap van veel vriendinnen gaan waarderen.

Faith O. (17), Abia (Nigeria)

Betrek haar overal bij

Ik zou je vriendin bij gesprekken en activiteiten met andere jongeren in de kerk betrekken. Het kan nuttig zijn als je met andere vriendinnen bespreekt

hoe zij zich voelt. Als je hun hulp inroept om haar erbij te betrekken, worden die andere vriendinnen zich misschien bewust van de behoeften van deze persoon en worden ze eraan herinnerd om aardig voor haar te zijn en haar bij gesprekken en activiteiten te betrekken.

Trevor C. (14), Idaho (VS)

Vertel haar wat ze voor jou betekent

Ik voelde me ook zo toen ik naar een andere wijk verhuisde. Dat is een moeilijke tijd. Het is belangrijk dat je tegen je vriendin zegt hoe bijzonder ze is, hoe belangrijk ze voor jou is en wat voor goede eigenschappen ze heeft. Dan krijgt ze zelfvertrouwen en dan is ze niet zo bang. We zijn allemaal belangrijk. Moedig haar aan om met een leidster te praten, om te bidden en de Schriften te bestuderen, zodat ze weet dat ze er niet alleen voor staat.

Sharon G. (14), Yucatán (Mexico)

Organiseer een feestje

Jij of zij kan een feestje organiseren met enkele vrienden en vriendinnen uit de kerk. Het is beter om anderen te leren kennen als de groep wat kleiner is.

Trais H. (13), Idaho (VS)

Sta klaar om te helpen

Je kunt ertoe bijdragen dat ze begrijpt dat we allemaal broers en zussen in het gezin van God zijn, en dat zij liefde moet tonen en met iedereen moet omgaan. Laat haar ook weten dat we in onze grote geestelijke familie altijd klaar staan om elkaar te helpen en

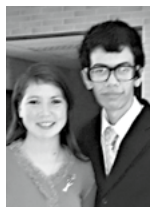
te steunen. We streven allemaal naar hetzelfde doel. In het evangelie staan we er nooit alleen voor.

Zuster Anna Kaigorodova, zendingsgebied Moskou (Rusland)

Luister naar de raad van de Heer

Bid voor haar en vraag onze hemelse Vader om hulp, zodat je zult weten hoe je haar kunt helpen. Praat met je leidsters en probeer haar te betrekken bij gesprekken met andere meisjes uit de kerk. Blijf haar vriendin en doe je uiterste best. Dan zal de Heer je laten weten hoe je haar kunt helpen.

Anastasia B. (18), Utah (VS)

Zeg tegen haar dat ze er nooit alleen voor staat

Allereerst zouden we voor die jongevrouw bidden en haar voor alle activiteiten en dienstbetoonprojecten uitnodigen. Dan krijgt ze het gevoel dat ze bij de groep hoort. We mogen niemand laten vallen! Ten tweede zouden we tegen haar zeggen dat ze er nooit alleen voor staat, dat onze hemelse Vader altijd bij ons is

EEN ECHTE VRIEND

‘We hebben allemaal oprechte vrienden nodig die van ons houden, naar ons luisteren, ons de weg wijzen, en getuigen van de waarheid zodat we het gezelschap van de Heilige Geest behouden. U moet zo’n oprechte vriend zijn.’

President Henry B. Eyring, eerste raadgever in het Eerste Presidium, ‘Oprechte vrienden’, Liahona, juli 2002, 32.

en ons innig en eeuwig liefheeft. Dan zouden we haar aan deze uitspraak van onze profeet herinneren: ‘Ik beloof u dat u op een dag zult terugblikken op de moeilijke tijden die u hebt gehad, en u zult beseffen dat Hij u altijd nabij is geweest.’ (Thomas S. Monson, ‘Wij staan er nooit alleen voor’, *Liahona*, november 2013, 124.)

Yenifer S. (18) en Fernando P. (18), Tacuarembó (Uruguay)

VOLGENDE VRAAG

‘Hoe kan ik vrienden helpen die het moeilijk hebben met pornografie en buitensporig veel gamen?’

Stuur je antwoord, eventueel vergezeld van een foto met hoge resolutie, vóór 15 september 2016 naar liahona.lds.org of per e-mail naar liahona@ldschurch.org.

Vermeld alsjeblieft de volgende gegevens: (1) volledige naam, (2) geboortedatum, (3) wijk of gemeente, (4) ring of district, (5) je schriftelijke toestemming en, als je jonger dan achttien bent, de schriftelijke toestemming van je ouders (dat mag per e-mail) om je reactie en foto te plaatsen.

De redactie kan reacties inkorten of duidelijker formuleren.

Ouderling
Timothy J. Dyches
van de Zeventig

Als we inzien dat we afhankelijk van God zijn, gaan we ook beseffen dat Hij ons graag wil helpen.

ALLEEN MET DE HULP VAN GOD

In mijn laatste jaar in het voortgezet onderwijs kreeg ik met iets te maken wat ik niet had verwacht. In het begin van het schooljaar kreeg ik van mijn leraar spreekvaardigheid de opdracht om te debatteren. We studeerden, oefenden en hielden wedstrijden. Ik leerde talrijke waardevolle lessen.

Maanden later, vier weken voor de toespraakwedstrijd van de staat, meldde mijn leraar terloops dat hij mij had opgegeven voor het onderdeel improvisatiespreken. Hij legde uit dat ik op de eerste dag ten minste drie verschillende toespraakjes van zeven minuten zou moeten houden voor een jury.

En het werd nog erger: de onderwerpen zouden willekeurig gekozen hedendaagse kwesties zijn en ik zou maar een half uur voorbereidingstijd krijgen. Ik was stomverbaasd; ik had zelfs nog nooit een geïmproviseerde toespraak gezien.

In de komende weken las ik als voorbereiding zo veel mogelijk artikels over hedendaagse onderwerpen en toch voelde ik een overweldigende twijfel en angst. Toen de competitie begon, vroeg ik aan de organisators: 'Ik heb al een onderwerp getrokken, mag ik naar binnen gaan om naar een toespraak te luisteren?' Ze zeiden: 'Je hebt nog dertig minuten. Als je die wilt gebruiken om naar iemand anders te luisteren, moet je dat zelf weten.'

Om hulp vragen

Die eerste keer ging ik naar binnen om even te luisteren. Ik wist dat ik het nodig had om alleen te zijn en tot mijn hemelse Vader te bidden. Ik had een rustig parkje gezien op de campus, vlakbij een vijver, waar ik alleen kon zijn en op mijn knieën kon gaan.

Ik smeekte mijn hemelse Vader om hulp. Het was geen gebed om te winnen, het was een eerlijk gebed om steun van de Heilige Geest, zodat ik zou kunnen doen wat ik nog nooit had gedaan en deze vuurproef kon doorstaan. Ik begreep dat ik hulp nodig had.

DETAIL, ALS IEMAND VAN U IN WISHEID TEKORTSCHiet, WALTER RANE, ILLUSTRATES DAVID HABBEN

Mijn hemelse Vader verhoorde mijn gebed. Ik herinnerde me wat ik bestudeerd had, en ik was in staat om de nodige feiten en indrukken met elkaar te verbinden. Telkens wanneer ik een nieuw onderwerp trok, ging ik eerst even bidden. Dan ging ik aan de slag. De volgende dag bleek dat ik in de finale zat.

Mijn geloof in God groeide uit tot een getuigenis en mijn geloof werd sterker naarmate ik Hem dichterbij voelde. Ik bedankte mijn hemelse Vader voor de hulp die Hij mij had gegeven, want nadat ik zelf mijn uiterste best had gedaan, hielp Hij mij om het beter te doen dan ik ooit in mijn eentje had kunnen doen (zie 2 Nephi 25:23).

Mijn beroep was keel-, neus- en oorarts. Toen ik in Reno (Nevada, VS) woonde, werd ik een keer opgeroepen om op intensive care een te vroeg geboren baby te behandelen. Het jongetje overwon enkele moeilijke obstakels in de eerste paar maanden van zijn leven en ontwikkelde genoeg kracht om met zijn ouders mee naar huis te gaan.

Helaas werd hij na twee maanden weer in het ziekenhuis opgenomen met een ernstige infectie aan zijn linkerlong en hij reageerde niet goed op de hoge dosis medicijnen.

De artsen van de afdeling intensive care hadden het vermoeden dat de baby iets ingeademd had dat nu klem zat in zijn long, hoewel er op de röntgenfoto's niets te zien was. Omdat zijn toestand verslechterde, werd aan mij gevraagd om zijn longen te onderzoeken terwijl hij onder narcose was.

In die tijd beschikten we niet over de middelen om ver in de luchtwegen van kleine kinderen te kijken. Terwijl we er alles aan deden om de infectie

Het was geen gebed om te winnen.

Het was een gebed dat ik in staat zou zijn om iets te doen wat ik nog nooit had gedaan.

aan zijn linkerlong te bestrijden, zag ik plots wat hij had ingeademd: een felgeel piepklein stukje krijt, ver buiten het bereik van de instrumenten die we in dergelijke situaties zouden gebruiken.

Eén van de operatieassistenten beseft de ernst van de situatie en zei dat ze een lang, smal instrument kende dat gebruikt wordt om nierstenen uit nauwe plekjes te verwijderen. Ze haalde het snel tevoorschijn, een smalle, flexibele spiraal met een korf die precies rond een kleine niersteen past zonder het omliggende weefsel te beschadigen. Maar hoe zouden we dat in de juiste positie krijgen?

'Ik kan dit niet alleen'

Ik vroeg de anesthesist om zich nog even over onze kleine patiënt te bekommeren terwijl ik naar een hoek van de operatiekamer ging. 'Hemelse Vader, ik kan dit niet alleen.' Toen kwam er een gedachte bij

me op: 'Doe je best. Samen moet het ons lukken.'

Ik oefende een tijdje op het openen en sluiten van het metalen korfje in verschillende posities. Heel voorzichtig werd het smalle metalen korfje ingebracht tot bij het krijtje. Met precieze bewegingen ging het voorbij het krijtje, ging het open en daarna langzaam weer dicht. De luchtweg was nu vrij en schoon.

Toen het krijtje was verwijderd, herstelde het kind snel en volledig. In minder dan een week mocht hij naar huis met een felgeel souvenir in een potje.

Ik weet dat ik toen goddelijke hulp heb gekregen, alsof een wonderbaarlijke hand de mijne leidde.

Ik getuig nederig van de raad en leiding die onze hemelse Vader biedt. Er zijn momenten waarop we alleen met de hulp van God kunnen doen wat er nodig is. Op die momenten en altijd geldt: 'Ken Hem in al je wegen, dan zal Hij je paden rechtmaken' (Spreuken 3:6). ■

Toen kwam er een gedachte bij me op: 'Doe je best. Samen moet het ons lukken.'

President
Thomas S. Monson

TEMPELWAARDIG BLIJVEN

Ik heb lang genoeg geleefd om de moraal in de samenleving een volledige ommezwaai te zien maken. Eens kwamen de normen van de kerk en de normen van de samenleving nagenoeg met elkaar overeen, maar nu gaapt er een groot gat tussen ons, dat met de dag groter wordt.

Veel films en televisieprogramma's laten gedrag zien dat in directe tegenspraak is met de wetten van God. **Stel jezelf niet bloot aan de ongepaste zinspelingen en de grove vuiligheid** die er zo vaak in voorkomen. De teksten van veel moderne muziek vallen in diezelfde categorie. De godslastering die tegenwoordig overal om ons heen klinkt, zou niet zo heel lang geleden niet zijn getolereerd. Ik smeed je om **niets te zeggen of te doen waar je niet trots op kunt zijn**.

Laat je op geen enkele manier in met pornografie. Kijk er niet naar, nooit. Het is bewezen dat het om een verslaving gaat die moeilijk te overwinnen is. **Gebruik**

geen alcohol, tabak of welke verdovende of stimulerende middelen ook, want dat zijn ook verslavingen waar je pas na heel veel moeite vanaf komt.

Wat zal je beschermen tegen de zonde en het kwaad om je heen? Ik zeg dat een sterk getuigenis van onze Heiland en van zijn evangelie je veiligheid zal bieden. Als je **het Boek van Mormon nog niet hebt gelezen**, doe dat dan. Als je dat met een gebed in je hart doet en oprecht verlangt de waarheid te weten, zal de Heilige Geest je bekendmaken dat het waar is. Als het waar is — en dat is het — was Joseph Smith de profeet die God de Vader en zijn Zoon Jezus Christus heeft gezien. De kerk is waar. Als je nog geen getuigenis hebt van deze zaken, doe dan wat er nodig is om er een te krijgen. **Het is van wezenlijk belang om je eigen getuigenis te hebben**, want het getuigenis van anderen helpt je slechts tot op zekere hoogte. Als je eenmaal een getuigenis hebt, zul je het vitaal en levend moeten houden door

gehoorzaamheid aan de geboden van God en door geregeld te bidden en de Schriften te bestuderen. Ga naar de kerk. Volg het seminarie.

Als er iets in je leven niet in orde is, is er een uitweg voorhanden. **Houd op met elke vorm van verkeerd gedrag**. Spreek met je bisschop. Wat het probleem ook is, het kan door afdoende bekering worden opgelost. Je kunt weer rein worden (zie LV 58:42).

De Heiland van de mensheid heeft van Zichzelf gezegd dat Hij in de wereld, maar niet van de wereld was. Ook wij kunnen in de wereld zijn, maar niet van de wereld, door foutieve ideeën en leringen af te wijzen. Blijf trouw aan wat God ons heeft geboden. ■

Naar een toespraak, gehouden tijdens de algemene aprilconferentie van 2011.

OP ZOEK NAAR GOD

Ik heb nooit zo'n rustig gevoel gehad als toen ik voor het eerst het seminarie bijwoonde.

Ismael Ezequiel Polanco Almonte

Toen ik acht jaar was, had ik al vragen over de aard van God. Op een dag las mijn vader de Schrifttekst in het boek Jakobus waarin staat dat we, als we in wijsheid tekortschieten, die aan God kunnen vragen die 'overvloedig geeft en geen verwijten maakt, en ze zal [ons] gegeven worden' (Jakobus 1:5). Die woorden raakten me diep in mijn hart en drongen tot mijn verstand door.

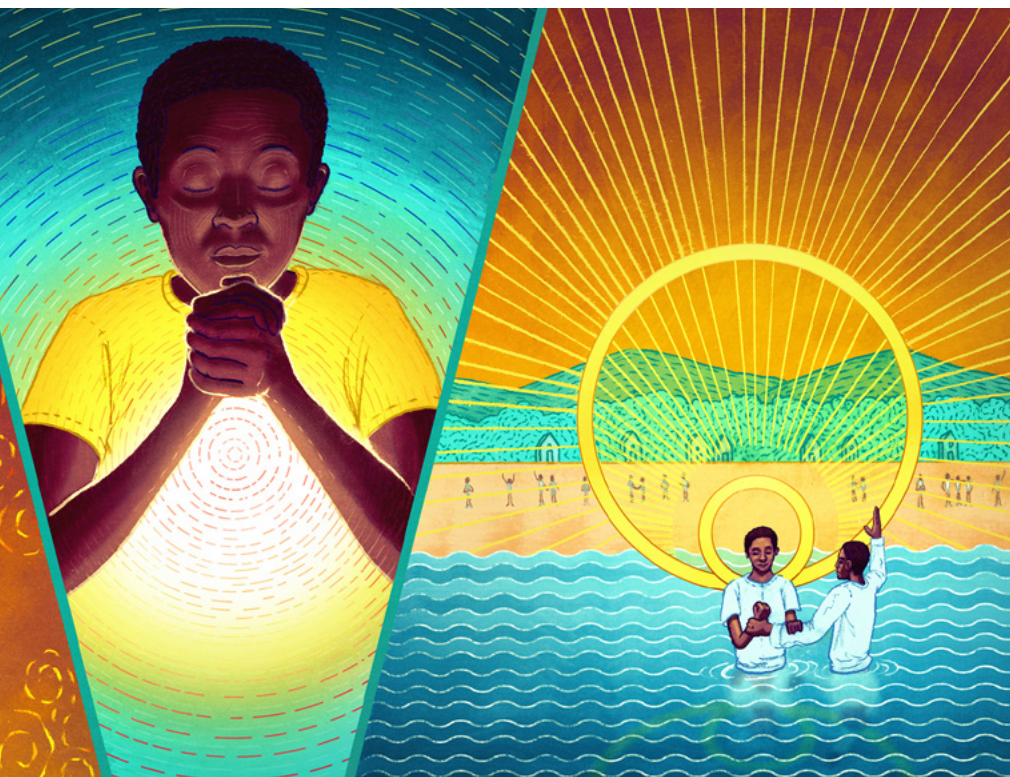
Toen ik alleen in mijn kamer was, bad ik tot God en vroeg Hem om me te laten weten of mijn kerk de ware kerk was. Ik wilde meteen een antwoord. Maar dat kreeg ik niet. God deed niet wat ik wilde, en ik was verdrietig omdat Hij mijn gebed niet

meteen beantwoord had. Ik wilde het weten! Ik dacht dat ik het nodige gedaan had.

In mijn jeugd heb ik het antwoord in verschillende godsdiensten gezocht. Maar daar werd ik hoe langer hoe meer verward door. Ze spraken elkaar allemaal tegen en negeerden mijn vragen over de aard van God.

Jaren later was ik het zoeken beu en zei ik: 'Er is geen antwoord.'

Ik begon me met typische dingen bezig te houden die jongeren doen, zoals uitgaan en met wereldse afleidingen bezig zijn. Week na week zakte ik door foute beslissingen steeds dieper weg in duisternis. Mijn slechte gewoonten schiepen ook afstand tussen mij en mijn familieleden, die me altijd gesteund hadden.

Maar ik kreeg opnieuw het verlangen om tot God te bidden. Ik bad: 'Vader, ik wacht. Ik heb gezocht, maar niet gevonden. De Schriften beloven me antwoorden, maar ik krijg er geen. Kijk nu toch. Ik sta er alleen voor. Ik wil het weten, maar ik weet niet hoe ik U kan vinden.'

Op dat moment — niet ervoor en niet erna, maar net toen ik het nodig had — voelde ik mijn boezem als een vulkaan in me branden. Ik kon mijn tranen niet bedwingen. Ik wist dat het een antwoord op mijn vraag was.

's Middags op school dacht ik na over mijn antwoord toen mijn beste vriend vroeg: 'Waaraan denk je, Ismael?' Ik loog en zei dat ik aan het strand dacht en 's ochtends

naar de zonsopgang wilde gaan kijken. Ik vroeg hem om met me mee te gaan.

'Dat gaat niet', zei hij met een glimlach.

'Waarom niet?' vroeg ik hem. 'Wat ga je zo vroeg in de ochtend doen?'

'Seminarie', zei hij.

'Seminarie? Wat is seminarie?' vroeg ik hem. Hij legde uit dat het lessen van zijn kerk waren.

'Hoelang ga je al naar een kerk?' vroeg ik hem verrast.

'Zo lang als ik me kan herinneren. Ik ben lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.'

Ik zei dat ik met hem mee wilde gaan. Ik wist dat het een antwoord op mijn gebed van al die jaren was.

De daaropvolgende dag stond ik om half zes op en ging ik naar het seminarie. Tot mijn grote verbazing bestudeerden ze de Bijbel. Ik moet zeggen dat ik nooit zo'n rustig gevoel gehad heb als toen ik het kerkgebouw in Matancita (Dominicaanse Republiek) binnenging, waar in de zuivere leer onderwezen werd die heerlijk was voor mijn hongerige ziel. Door de lofzangen die er gezongen werden, voelde ik in mijn verstand en in mijn hart: dit is de waarheid.

Wauw, dacht ik, dit wil ik elke dag voelen. Ik vroeg wanneer ik kon terugkomen en de leerkracht, de moeder van mijn vriend, gaf me de planning van de lessen en nodigde me ook voor de zondagse bijeenkomsten van de gemeente uit.

Vanaf dat moment stond ik van maandag tot vrijdag om half zes op om naar het seminarie te gaan en ging ik 's zondags naar de kerk. Ik moest wel. Ik had gevonden waarnaar ik al die tijd op zoek geweest was.

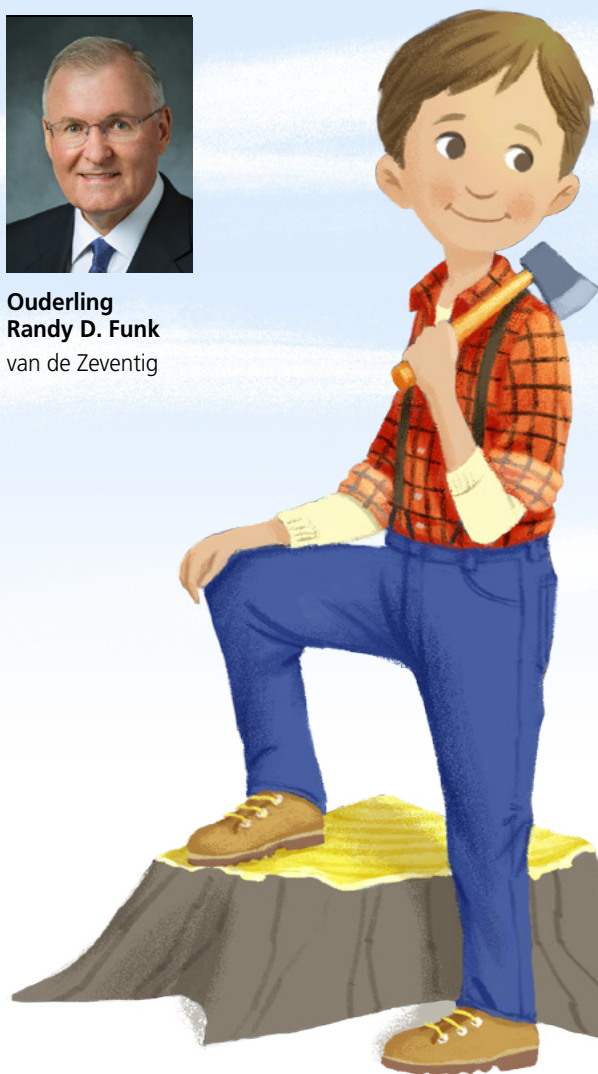
Helaas waren er geen zendelingen om me te onderwijzen en dopen. Na anderhalf jaar en vele gebeden arriveerden de zendelingen. Ze onderwezen me in één week alle zendelingenlessen. Ik herinner me het moment nog goed waarop ik me in de blauwe zee aan het prachtige strand van ons dorp liet dopen.

Nu ben ik geen vreemdeling of bijwoner meer (zie Efeze 2:19), maar een broeder van al wie het enge en smalle pad van de Heer bewandelen. ■

De auteur woont in Santiago (Dominicaanse Republiek)

Ouderling
Randy D. Funk
van de Zeventig

Zijn waar we horen te zijn

Toen ik elf was, woonde ik in Manti (Utah, VS). In het begin van het jaar bracht mijn jeugdwerklerares een prachtig bijtje mee waarmee je hout kon hakken.

‘Wie het meest aanwezig is in het jeugdwerk dit jaar, krijgt de bijl,’ zei ze. Ik besloot onmiddellijk dat ik elke week zou komen. Aan het eind van het jaar kreeg ik de bijl!

Kort daarna werd ik twaalf. Ik werd tot diaken geordend. Rond die tijd verhuisde mijn ouderlijk

gezin naar Madison (Wisconsin, VS). Ik miste mijn vrienden, maar ik was ook erg enthousiast om nieuwe vrienden te vinden. Madison was veel groter dan Manti. Mijn nieuwe school was groot. Er gingen niet veel kerkleden naartoe. Op een dag nodigden enkele populaire jongelui mij uit voor een feestje. Maar het feestje was op een avond dat er al een kerkactiviteit was. Ik had in het jeugdwerk geleerd dat ik zegeningen ontvang

als ik trouw naar kerkbijeenkomsten ga. Ik bedankte hen voor de uitnodiging en ik legde hun uit waarom ik niet kon komen.

De dag na het feestje had iedereen op school het erover. Op het feestje hadden ze alcohol gedronken en iedereen die was geweest zat diep in de problemen! Ik was zo dankbaar dat ik was geweest waar ik hoorde te zijn.

Ik ben dankbaar dat ik in mijn jeugd naar de jeugdwerk- en andere

TOT JEZUS NADEREN

In de kerk leren we hoe we goede keuzes kunnen maken en een betere volgeling van Christus kunnen zijn. Maak de zinnen af om deze kinderen te helpen te weten wat ze moeten doen.

1. 'Wees ten opzichte van elkaar _____' (Efeze 4:32).
2. 'Zalig zijn de _____' (Mattheüs 5:9).
3. 'Wanneer gij in _____ van uw medemensen zijt, [zijt] gij louter in dienst van uw God' (Mosiah 2:17).
4. 'Als er iets _____, liefelijk, of eerzaam of _____ is, dan streven wij dat na' (Geloofsartikelen 1:13).

kerkbijeenkomsten ben gegaan. Ik heb er belangrijke lessen over het evangelie geleerd. En heb plezier gehad tijdens die activiteiten. Onze hemelse Vader zegent ons als wij proberen te zijn waar wij horen te zien en doen wat wij horen te doen. Hij versterkt ons geloof. Hij beschermt ons tegen verleiding en zonde.

In Leer en Verbonden 88:63 zegt Jezus: 'nadert tot Mij en Ik zal tot u naderen.'

Als we onze kerkbijeenkomsten, inclusief de avondmaalsdienst, bijwonen, naderen we tot onze hemelse Vader en Jezus Christus. Tijdens de week leren we belangrijke waarheden die ons in onze beslissingen leiden, zelfs als we niet in de kerk zijn of omgeven door mensen met dezelfde overtuigingen. Als je rechtschapen leeft, laat de Heilige Geest je weten waar je hoort te zijn en wat je hoort te doen. ■

1

2

3

4

*Waarom gaf
opa een leeg flesje
aan Gage?*

Het kleine flesje stilte

Ray Goldrup

Gebaseerd op een waargebeurd verhaal

'Vrede laat Ik u, Mijn vrede geef Ik u'
(Johannes 14:27).

Gage staarde naar het lege oude flesje en keerde het om in zijn handen. Het was klein en groen en er zat een kurk op. Hij had het na zijn doop van opa Russell gekregen.

'Wat is het?' vroeg Gage. 'Ik weet dat het een flesje is, maar er zit niets in.'

'O, maar het is vol', zei opa.

Gage schudde het flesje. 'Het lijkt me toch leeg.'

Opa lachte. Hij trok de kurk eruit

en hield het flesje bij Gages oor. 'Hoor je het?' fluisterde hij.

'Hoor ik wat?' fluisterde Gage.

Opa glimlachte. 'De stilte', zei hij. Hij stopte de kurk terug in het flesje. 'Stilte is tegenwoordig moeilijk te vinden. Stilte is net een geneesmiddel en elke druppel ervan is zo kostbaar als goud.'

Gage bedankte opa en nam het rare geschenk mee naar huis. Maar hij dacht er niet meer over na.

Een paar weken later overleed oom Vince. Na de begrafenis kwamen een heleboel familieleden bij

Gage thuis in de woonkamer bijeen. Gage vluchtte naar zijn kamer en sloot de deur. Hij hoorde de gedempte stemmen van zijn ouders en familieleden in de gang.

Gage zag het oude groene flesje op zijn bureau en pakte het op. Hij keerde het om in zijn handen. Opa had gezegd dat stilte net een geneesmiddel was. Gage had na de begrafenis van oom Vince wat gemoedsrust en troost nodig.

Hij trok de kurk uit het flesje en keerde het om. Hij deed alsof hij er stilte uit liet lopen. Hij wist dat het

niet *echt* met stilte gevuld was. Maar hij wist dat hij wat stilte nodig had om zich dicht bij God te voelen.

Hij voelde de tranen opkomen. Oom Vince was er niet meer — geen leuke grappen of worstelpartijtjes meer. Gages hart deed pijn; hij miste hem.

En toen voelde Gage in de stilte van zijn hart een warm gevoel dat de pijn verzachtte. Hij herinnerde

zich dat oom Vince niet voor altijd weg was; hij was gewoon naar de volgende wereld verhuisd. Dankzij Jezus Christus en het heilsplan blijft niemand dood. Gage wist dat hij oom Vince op een dag zou weerzien.

Hij hield het flesje in zijn handen en voelde zich rustig vanbinnen. Hij wist dat hij zich zo voelde door de Heilige Geest en niet door het

flesje. Het flesje had hem eraan herinnerd om stil te zijn, zodat hij de Heilige Geest kon voelen. Hij stopte de kurk terug in het flesje en zette het neer.

Toen ging hij terug naar de woonkamer om bij zijn familie te zijn. Hij kon de gemoedsrust en troost van de Heilige Geest zelfs buiten zijn stille kamer bij zich hebben. ■

De auteur woont in Utah (VS).

Laura Goodrich
Gebaseerd op een
waargebeurd verhaal

Lydia keek toe hoe mama zich klaarmaakte om naar haar werk te gaan. Mama bracht mooie roze lippenstift aan. Ze zag er prachtig uit.

Lydia keek in de spiegel. Ze was verdrietig. 'Ik heb geen lippenstift', zei Lydia.

Handen, een hart en een glimlach

'Dus ik ben niet mooi.'

Mama gaf haar een dikke knuffel. 'Je bent niet mooi omdat je lippenstift draagt.

Je bent mooi omdat je sterk en vriendelijk bent.

'Je bent sterk en vriendelijk als je handen andere mensen helpen.

'Je bent sterk en vriendelijk als je hart van iedereen houdt.

‘En je bent sterk en vriendelijk als je glimlacht. Daardoor worden de mensen om je heen gelukkig.

Sterk en vriendelijk zijn maken je vanbinnen, en niet alleen

vanbuiten, mooi.’

Lydia wilde sterk en vriendelijk zijn!

Ze gebruikte haar handen om opa de post te geven. Ze gaf haar laatste koekje aan haar neef.

Ze voelde liefde in haar hart toen ze met een nieuw buurkind speelde. Ze voelde liefde in haar hart toen ze een meisje dat geld voor daklozen inzamelde wat centjes gaf.

Ze glimlachte naar iedereen die ze tegenkwam. Ze glimlachten allemaal terug.

Die avond zei Lydia tegen mama: ‘U had gelijk! Ik voel me sterk en vriendelijk. Ik heb vandaag mijn handen, hart en glimlach gebruikt.’

Mama glimlachte. ‘Je bent sterk en vriendelijk, zoals Jezus wil dat je bent!’ ■

De auteur woont in Utah (VS).

Ouderling D. Todd Christofferson

van het Quorum der
Twaalf Apostelen

Waarom is het gezin zo belangrijk?

Het gezin biedt de beste
omstandigheden voor het slagen van
Gods plan van geluk.

God wil dat man en vrouw
trouwen en kinderen krijgen.

God heeft ouders geboden dat
ze hun gezin moeten leren om
Jezus Christus te volgen.

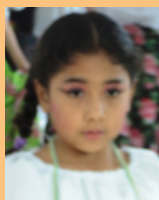
Gelovige gezinnen zorgen
ervoor dat de gemeenschap en het land
sterk en gezond zijn.

ONS PRIKBORD

Jezus wordt ook wel de Goede Herder genoemd, en wij zijn zijn schapen. Hij wil voor ons zorgen.

Victoria P. (10), Federaal District (Brazilië)

Er gebeurde iets fijns toen ik zeven jaar oud was. Ik wilde te weten komen of de kerk waar was. Dus sprak ik een gebed uit en vroeg ik mijn hemelse Vader om hulp. Na mijn

gebed viel ik in slaap. Ik had een droom waarin Jezus Christus tegen me zei: 'Dit is de ware kerk.' Toen ik wakker werd, wist ik nog wat ik gedroomd had. Ik wist dat ik lid van de ware kerk was.

Miranda R. (9), Querétaro (Mexico)

Ik ben blij dat ik lid van de kerk ben. Jezus Christus is mijn vriend, en Hij beschermt mij en de andere leden van ons gezin. Ik ga graag naar de tempel. Ik vind de gezinsavond en het jeugdwerk fijn.

Angel M. (11), Colón (Panama)

Voor ons doel in het boekje Geloof in God hebben we een maquette van de Montevideo-tempel (Uruguay) gemaakt. Daar hebben we een jaar over gedaan. Maar het was de moeite waard. Als we twaalf worden, willen we graag naar de tempel gaan.

Samuel O. (10) en Enzo S. (11), Departement Rivera (Uruguay)

HET IS JOUW BEURT!

Je kunt een ervaring, je getuigenis en een foto naar Ons prikbord sturen. E-mail liahona@ldschurch.org en denk eraan om de toestemming van een van je ouders erbij te zetten. Of ga naar liahona.lds.org en klik op 'Submit an Article'.

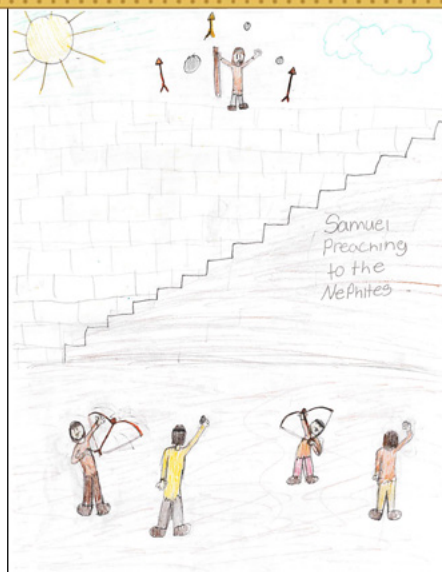
Samuel gaf zijn getuigenis

Samuel was een Lamanitisch profeet. Onze hemelse Vader zei tegen Samuel dat hij de goddeloze Nephieten tot bekering moest roepen. De Nephieten lieten Samuel niet in hun stad. Toen ging hij op de stadsmuur staan. Ze gooiden stenen en schoten pijlen naar hem. Maar onze hemelse Vader beschermde hem. Samuel zei tegen de mensen wat hij van onze hemelse Vader tegen hen moest zeggen.

Ik was een keer bang omdat ik mijn getuigenis moest geven. Maar toen ik mijn getuigenis gaf, was ik niet bang.

Chase C. (6), Arizona (VS)

Lauren P. (11), Utah (VS)

ILLUSTRATIE JARED BECKSTRAND

Knip, vouw en bewaar deze kaart met uitdagingen!

Ik kan getuigen!

- ☐ Leer Helaman 14:8 uit het hoofd.
- ☐ Wees deze week een goed voorbeeld voor anderen zodat ook zij het goede zullen kiezen.
- ☐ Bekijk hoofdstuk 40 uit Verhalen uit het Boek van Mormon op scripturestories.lds.org
- ☐ Ik daag mezelf uit om ...

Teksten van deze maand:

Lees een Schrifttekst en kleur dan het deel van het plaatje met het bijbehorende nummer!

- 1 Helaman 10:1–7, 14–18
- 2 Helaman 13:1–7
- 3 Helaman 14:2–8
- 4 Helaman 16:1–5
- 5 3 Nephi 1:10–17, 21–24
- 6 3 Nephi 2:1–2
- 7 3 Nephi 8:2–7, 22–23
- 8 3 Nephi 11:3–11, 13–17, 37–39

ILLUSTRATIE JARED BECKSTRAND

De nieuwe ster

Samuel vertelde de Nephieten onder andere dat Jezus Christus binnenkort geboren zou worden en de Heiland zou worden. Bij de geboorte van Jezus zou er een nieuwe ster schijnen. Sommige mensen werden boos en probeerden Samuel te verwonden. Anderen geloofden hem en wilden gedoopt worden. Lees meer over Samuel op pagina's 76–78. En kijk in de volgende uitgave uit naar een nieuwe opdracht! ■

Samuel leert wie Jezus is

Samuel was een profeet. Hij klom op de muur rond de stad om te prediken. Hij zei tegen de mensen dat ze zich moesten bekeren en dat ze geloof in Jezus Christus moesten hebben.

Samuel profeteerde dat Christus binnenkort geboren zou worden. Er zou een nieuwe ster aan de hemel verschijnen. De hemel zou de hele nacht helder blijven!

Hij leerde dat bij Jezus' dood drie dagen duisternis zou heersen. Veel steden zouden vernietigd worden.

Sommige mensen hadden geloof en lieten zich dopen. Anderen hadden geen geloof en waren boos. Ze gooiden stenen en schoten met pijlen naar Samuel. Maar God beschermde hem zodat hij niet geraakt werd.

De mensen die geen geloof hadden, wilden Samuel gevangennemen. Maar Samuel ontkwam.

Vijf jaar later werd Jezus geboren. Er verscheen een nieuwe ster aan de hemel. Het was net zoals Samuel had voorspeld! ■

Helaman 13–15, 3 Nephi 1:13–15, 21

Ik kan tiende betalen

**Ouderling
Matthew Cowley
(1897–1953)**
van het Quorum der
Twaalf Apostelen

WONDEREN

‘Ga de ouderlingen halen; ik voel mij niet zo goed.’

Ruim een jaar geleden kwam een Rechtpaar met een jongetje mijn kantoor binnen. De vader vertelde mij: ‘Mijn vrouw en ik zijn al twee dagen aan het vasten en wij hebben ons zoontje meegebracht voor een zalving. Wij zijn naar u gestuurd.’

Ik vroeg: ‘Wat is er met hem aan de hand?’

Zij deelden mee dat hij blind, doof en stom was geboren, zonder spiercoördinatie en dat hij met zijn vijf jaar zelfs niet kon kruipen.

Ik zei bij mezelf: ‘Dit is het. “Maar dit soort gaat niet uit dan door bidden en vasten” [zie Mattheüs 17:21].’ Ik had onvoorwaardelijk geloof in het vasten en het gebed van die ouders. Ik zegende het kind en enkele weken later kreeg ik een brief: ‘Broeder Cowley, het zou leuk zijn als u ons zoontje nu kon zien. Hij kruipt nu. Als wij een bal gooien, vliegt hij er op handen en voeten achter aan. Hij kan zien. Als wij in de handen klappen boven zijn hoofd, schrikt hij. Hij kan horen.’

De medische wetenschap was ten einde raad geweest. God had het roer overgenomen. [...]

Op een dag werd ik naar een woning in een Nieuw-Zeelands dorpje geroepen. De ZHV-zusters waren bezig het lichaam van een van onze heiligen af te leggen. Zij hadden zijn lichaam voor het grote huis gelegd, zoals zij het noemen, het huis waar iedereen komt om te huilen en te rouwen om de doden, toen de broer van de dode man binnenstormde. Hij zei: ‘Leg hem de handen op.’

En de jonge inboorlingen zeiden: ‘Dat kunt u beter niet doen. Hij is dood.’

‘Doe het!’

[...] Ik had [een oude en getrouwe Maori] bij me. [...] De jongere inboorling knielde neer en zalfde de dode man. Toen knielde deze geweldige oude wijze man neer en zegende hem, en beval hem op te staan.

U had de ZHV-zusters moeten zien wegstuiven. Hij ging rechtop zitten en zei: ‘Ga de ouderlingen halen; ik voel mij niet zo goed.’ [...] Wij vertelden hem dat hem net de handen waren opgelegd, en hij zei: ‘O, dat was het dan.’ Hij zei: ‘Ik was dood. Ik kon voelen hoe het leven in mij terugkeerde, als een deken die zich ontrolt.’ Hij overleefde zelfs zijn broer die naar binnen was gekomen en ons had gezegd zijn broer te zalven. [...]

God heeft al deze elementen in de hand. U en ik kunnen onze hand uitstrekken, en als het zijn wil is, kunnen wij deze elementen voor zijn doeleinden gebruiken. ■

Uit ‘Miracles’, New Era, juni 1975, 39–44, een artikel dat aangepast is overgenomen uit een toespraak die op 18 februari 1953 tijdens een haardvuuravond aan de Brigham Young University is gegeven.

De reden voor onze hoop

‘Als we ons hart aan God geven, als we de Heer Jezus Christus liefhebben, als we het evangelie zo goed mogelijk naleven, dan zal het morgen, en elke daaropvolgende dag, uiteindelijk een glansrijke dag worden, ook al herkennen we die niet altijd als zodanig. Waarom? Omdat onze hemelse Vader dat zo wil! Hij wil ons zegenen. Een lonend, overvloedig en eeuwig leven is het ware doel van zijn barmhartige plan voor zijn kinderen!’

Ook in deze uitgave

VOOR JONGVOLWASSENEN

Geworteld in Christus

Is het moeilijk om de stormen van het leven te doorstaan? Ouderling en zuster Clayton stellen enkele manieren voor hoe wij ons leven kunnen wortelen in Jezus Christus en ons ware potentieel kunnen bereiken.

p.42

VOOR JONGEREN

HAAR **SPRONG** IN DE TOEKOMST

p.54

Wat hebben trampolines met het opstarten van een eigen zaak te maken? Lees het verhaal van Alexandra, een elfjarig meisje uit Mexico. Zij weet er alles over.

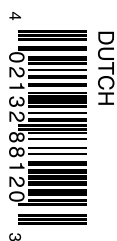
VOOR KINDEREN

Waar ik hoor te zijn

p.66

Er zijn veel manieren waarop we 'op heilige plaatsen [kunnen] staan.' Hoe kun je op heilige plaatsen staan, waar je ook bent?

DE KERK VAN
JEZUS CHRISTUS
VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN